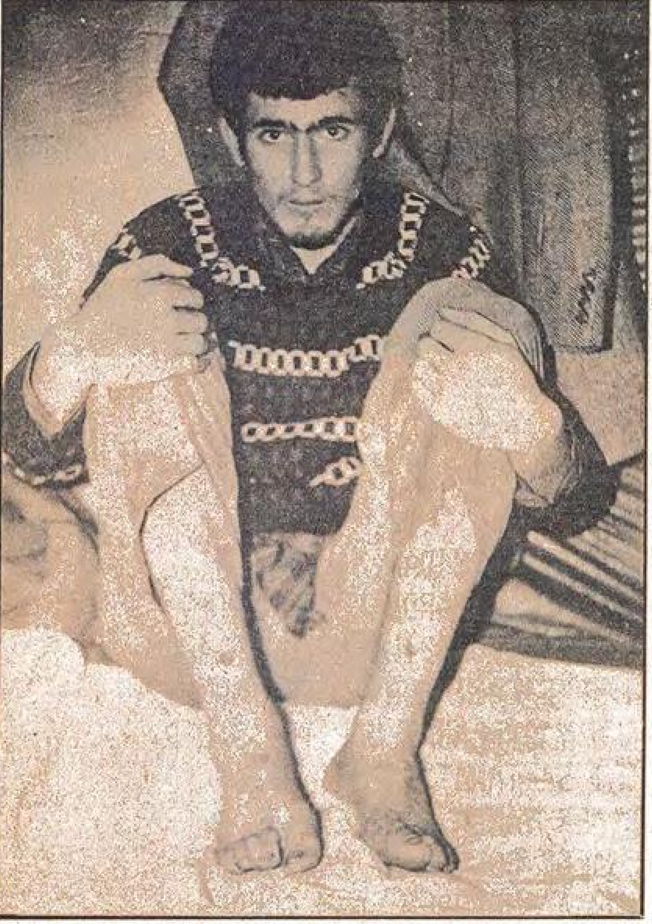

HALKIN KURTULUŞU

3
16 ŞUBAT 1976/250 KURUŞ

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Halkın Kurtuluşu Gazetesine

ANAYASA MADDE 14: Kimseye eziyet ve işkence yapılamaz.
ANAYASA İHLALİNİN BELGESİ: Tırnakları sökülen, ayaklarında sigara söndürülen bir yurtsever Ali Naki Özkan

Biz 18 Ocak 1976 pazar günü Zeytinburnu'nda MİT ve İstanbul Emniyet Müdürlüğünün çelik yelekli "vurucu Timleri"nin bir eve yaptıkları baskında yakalanan devrimcileriz.

Bu olayı Milliyetçi Cephe iktidarının emrindeki MİT, siyasi polis ve gerici egemen sınıfların polis basını: "polisle çatışan dört anarşistten biri öldürüldü", "gizli örgüte baskın" v.s. şeklinde verdi. Emekçi halkımızın, devrimcilerin, ilericilerin, yurtseverlerin ve tüm demokratik unsurların bildiği gibi, bu gerici basın ile MC iktidarının emrindeki TRT'nin olayları çarpıttığı ve halkımızı aldatmaya çalıştığı açıktır. Bu nedenle halkımıza gerçekleri bildirmek üzere size bu hususu açıklıyoruz.

Milliyetçi Cephe iktidarının kuruluşundan bu yana adım adım gelişen olayların gösterdiği gibi CIA, MİT ve komando-ülkücü faşistlerin mitingte, boykotta, yürüyüşte, grevde, direnişte, evde, sokakta, okulda yani gördüğü her yerde devrimcileri, ilericileri, yurtseverleri ve faşizme karşı direnen emekçi halkımızı acımasız bir şekilde öldürmeleri, yaralamaları, topluca linç etmeleri günlük olaylar haline gelmiştir. Zeytinburnu olayı da bu zincirin bir halkasıdır.

ATİLLA'YI KURŞUNA DİZDİLER.

Arkadaşlarımızdan ölen Atilla ÖZKAN'la, Hasan AKSU, Seyfi CANSU ve Mustafa YAPIŞKAN

(De.Sa.6'da)

ZEYTİNBURNU'NDA TUTUKLANAN ÜÇ YURTSEVER AÇIKLIYOR:

İşçiler, köylüler, halkımız bu mektubu okuyun! Bütün namuslu yargıçlar, hakimler, görevliler bu mektubu okuyun!

1-Polis, Atilla Özkan'ı silahsız ve elleri havada teslim almışken öldürdü.

2-Polis şefi Mete Alkan, Ali Naki Özkan ve Mustafa Yapışkan'a silahsız ve elleri havada ateş etti. Mustafa Yapışkan bacağından yaralandı.

3-Hangi polis tabancasından atıldığı tespit edilmesin diye, Atilla Özkan'ın vücudundaki kurşunlar çıkarılıp yok edildi.

4-Elektrik, falaka, tırnak çekme, işkencelerine uğradık. Sağ ayak başparmağı çekilen ve ayağında sigara söndürülen Hasan Aksu halen sakattır.

5-12.718. sicil no'lu doktor Ali Fikri Ayhan 31.1.1976 günü Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde tedavi olmaya giden Hasan Aksu'ya "Mutlaka bir suçun vardı böyle yapıldı" deyip rapor vermemiştir.

SORUYORUZ:

1-Atilla Özkan'ı öldüren polis ortaya çıkarılmayacak mıdır?

2-Silahsız ve savunmasız bir kişiyi, Mustafa Yapışkan'ı yaralayan Polis şefi Mete Alkan cezalandırılmayacak mıdır?

3-İşkence delilleri ortadadır. Hasan Aksu ortadadır. İşkenceler. İşkenceciler araştırılmayacak mıdır?

4-12.718 Sicil No'lu işkenceci Dr. Ali Fikri Ayhan göreve devam mı edecektir?

Bu cinayet, bu işkence, yapanların yanına kâr kalmayacaktır. Faşistlerden, katillerden, işkencecilerden mutlaka hesap sorulacaktır. Bugün hapishanelerde, tutukevlerinde tutulan, işkence altında bulunan bütün devrimciler, yurtseverler, demokratlar, baskıları, işkenceleri, faşistlerin, işkencecilerin adlarını bildirmelidirler. Bugün işkence hanelerde, hapishanelerde faşist baskı ve terörün işkencenin yanında, ona karşı devrimci fedakarlık, kahramanlık ve kararlılık ta yükselmektedir. Bütün yurtseverlere, devrimcilere, demokratlara örnek olmak, mücadele azmini bilemek üzere devrimci halk kahramanlığının örnekleri de bildirilmelidir.

Ölülerin ağzına kurşun sıkan, ayaklarından tutup yerlerde sürükleyen jandarma binbaşıları, polisler; yaptıklarınız yanınıza kalmayacak. Jandarma ve polise emir veren vali Küçüktiryaki, emir verdiren faşist iktidar; yaptıklarınız yanınıza kalmayacak

CHP MİLLETVEKİLLERİ MALATYA KATLİAMININ RAPORUNU HALKIMIZA AÇIKLAYIN!

Malatya'da üç yurtseverin kanlı bir takipten sonra hunharca katledilmesinden bu yana günler geçti. Ve katliamın nasıl yapıldığı, yörenin emekçi halkına nasıl kan kusturulduğu daha yeni yeni aydınlığa çıkıyor.

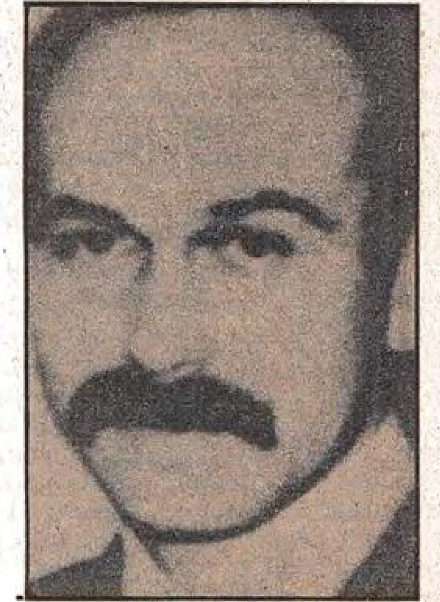
Olayları araştırmak ve bir rapor hazırlamak üzere gittikleri Malatya'dan dönen CHP Milletvekilleri Celal Ünver ve Hakkı Gökçe'nin anlattıkları Malatya'lı bir emekçinin anlattıklarıyla birleşince Malatya Valisinin, İçişleri Bakanının göz göre göre yalan söyledikleri açığa çıkıyor.

Yusuf Ziya Güneş

Hasan Basri

İlker Akman

- MALATYA'DA BİR BESİ DAMINDA KUŞATILAN ÜÇ YURTSEVERDE SADECE BİR SİLAH VARDI.
- MALATYA VALİSİ KÜÇÜKTİRYAKİ: CESETLER AYRI AYRI ODALARDA BULUNDU, BUNDAN DA BELLİ Kİ BUNLAR BİRBİRLERİNİ VURDU DEDİ. OYSA BESİ DAMI TEK ODALIDIR.
- CHP MİLLETVEKİLİ ÜNVER: BEN OLAYIN GEÇTİĞİ BİNAYI GİDİP GÖRDÜM. PENCERELER ÇOK YUKARIDA VE CAMSIZ. KALIN TAŞ DUVARLAR KURŞUN GEÇİRMEYECEK KADAR KALIN. BU DURUMDA KURŞUNLA VURULMUŞ OLMALARI İMKANSIZ DEDİ.
- JANDARMA BİNBAŞISI ELLERİNDE TEK BİR SİLAH OLAN YURTSEVERLERİN BULUNDUĞU BİNANIN İÇİNE EL BOMBALARI ATTI HELİKOPTER BİNAYA BOMBALAR YAĞDIRDI. YURTSEVERLERİN ÖLÜLERİNDEN BİRİNİN KOLU, BİR DİĞERİNİN DE KAFASI KOPMUŞTU. BU BOMBALARIN İKAZ DEĞİL ÖLÜM BOMBALARI OLDUĞUNU GÖSTERİYOR.
- KAFASI KOPAN YURTSEVERİN ÖLÜSÜ HASTANEDE AYAĞINDAN SÜRÜKLENDİ. BUNU GÖREN BİR KADIN BAYILDI.
- POLİSLER VE JANDARMA BİNBAŞISI ÖLÜLERİN AĞZINA ŞARJÖR DOLUSU MERMİ BOŞALTTILAR. BAZILARI ÖLÜLERİ TEKMELİYOR VE ÇİĞNİYORDU.
- MALATYA VALİSİNİN HEMEN ÖLDÜĞÜNÜ SÖYLEDİĞİ YARALI YURTSEVER, HASTANEDE 45 DAKİKA YAŞADI.
- YALNIZ MALATYA'NIN YOKSUL MAHALLELERİNDE BİNE YAKIN EV BASILDI. EMEKÇİ HALK TEHDİT EDİLDİ, DÖVÜLDÜ.

Bunlar olayların şimdilik bilinen yönleri. Daha kimbilir neler bilinmiyor, neler gizleniyor.

Olup biten her şey gözlerinin önünde cereyan eden, kapıları kırılan evleri basılan, kızları, oğulları dipçiklenen işçiler, köylüler gençler, yurtsever Ma-

(De.Sa.6'da)

Malatya'da üç yurtseverin hunharca katledilişi sırasında jandarma ve polise emir veren Vali Rafet Küçüktiryaki ile Emniyet Müdürü Sami İnce katliamı yönetiyorlar.

Faşist zulümlerle halkımızın uyanışı önlenemez

Ocak ayının sonlarına doğru Mardin'in İdil İlçesine bağlı Bozatlı köyü yakınlarında Heldiş mağaralarında kıstırılan 18 kaçakçının beşi jandarmalar tarafından kurşunlarla taranarak öldürüldüler. Haber, 30 Ocak günlü gazetelerde "jandarma - kaçakçı çatışması" biçiminde verildi.

Vücutları delik deşik edilerek bu beş emekçi yurttaşımızın hunharca öldürülmeleri, Doğu halkı üzerindeki şoven ve faşist baskıların, uygulamaların en yeni örneğidir. İş alanları olmadığı için yaşamlarını kaçakçılık yaparak sürdüren halkımızın üzerindeki baskılar hiçbir dönemde azalmamış, giderek artmıştır. İdil katliamı ne ilk ne de son katliamdır. Doğu halkının uyanışını önlemek için egemen güçler ve düzenin uşakları birçok katliamlar yaptılar şimdiye değin. Bu katliamın benzeri iki katliamı halkımız ve devrimciler unutmadılar. Daha önceleri de Van'ın Özalp kasabasında General Muğlalı'nın buyruğuyla otuz üç emekçi yurttaşımız kurşuna dizilmişlerdi 1974 Aralığında da Viranşehir katliamı yapıldı. Viranşehir'e bağlı Ceylanpınar bucağında yirmi yurttaşımız kurşuna dizilerek öldürüldüler, hemen hergün kaçakçılık bahanesiyle birçok yurttaşımız öldürülmektedir.

Komando ve jandarma baskınlarıyla Doğu halkı inim inim inletiliyor. Faşist zülüm ve katliamlarla Doğu yaşanılamıyacak duruma getirildi. Halk, köylerini terkederek dağlara sığınmak zorunda bırakıldı ve bırakılıyor. Tuzluca olayları bunun somut örneğidir. Doğu Beyazıt'ta halkın üzerine ateş açıldı. Bütün bunlar şoven uygulamaların, milli zulüm ve baskıların somut örnekleridir.

(De.Sa.6'da)

Gazetemize Baskılar Yoğunlaşıyor

Gazetemiz daha yayınlanmaya başlamadan, hakim sınıfların gerçeklerin açıklanmasından duydukları tepki kendisini gösteriyor.

Gazetemizin çıkış afişlerini asan arkadaşlarımız saldırıya uğruyorlar.

Kayseri'de afiş asan 9 arkadaşımız tutuklandı

Tokat Reşadiye'de, yine aynı afişleri asan bir arkadaşımız tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Gazetemizi dağıtmak üzere Karabük'e giden bir başka dağıtımcı arkadaşımız karakola çekilerek 4 gün boyunca feci şekilde dövüldü. Toplatma kararı olmamasına rağmen, 340 gazetemize, 39 tanıtma broşürüne, afiş ve bildirilerimize savcılık tarafından el konuldu.

Gazetemizi satmakta olan arkadaşlarımız, sebepsiz yere karakola çekiliyor, sabahlara kadar bekletiliyor, dövülüyorlar.

Ama bütün bu baskı ve tehditler "HALKIN KURTULUŞU" nu engelleyemiyecektir.

BİR HALK DÜŞMANI: FEHMİ ALTINBİLEK

- ALDIĞI EMİRLERLE DEVRİMCİLERİ ÖLDÜRTEN, İŞÇİLERE, KÖYLÜLERE ZULMEDEN BU JANDARMA YÜZBAŞISINI TANIYIN!

Birkaç yıldır Fehmi Altınbilek adında bir jandarma yüzbaşısı Kartal bölgesinde "asayiş" i sağlamakla görevlendirilmiştir. Fehmi Altınbilek, bu bölgede ne zaman bir grev, direniş olsa, herhangi bir yerde bildiri dağıtılsa hemen orada biter. İşçileri, gençleri karakolda sorguya çeker, onlara tehditler savurur. Her halinden sıradan bir jandarma subayı olmadığı bellidir.

Başındanberi çok yakından ilgilendiği fabrikalardan birisi de ELKA'dır. ELKA işçile-

(De.Sa.6'de)

kanunlaştırılmak istenen yeni faşist tasarılara karşı heryerde mücadele edelim

Uzun bir süreden beri sözü edilen ve zaten sürdürülmekte olan kanlı baskı ve teröre bir kılıf hazırlayarak bunlara sözde meşruiyet kazandırmak için hazırlanan baskı tedbirleri, bu hafta içinde kanunlaştırılmak üzere meclise getiriliyor.

MC iktidarı, zaten var olan uygulamaları kanunlaştırmakla; bunları daha da sertleştirmek ve yaygınlaştırmak amacını da güdüyor. Bu baskı tedbirleri, aynı zamanda açık faşist diktatörlüğe adım adım geçiş sürecinin bir unsurudur. Faşizm, geniş halk yığınlarının nefretini 12 Mart dönemi tecrübesinden bildiğinden faşist diktatörlüğü tezgahlamadan önce ona adım adım, mümkün olduğu kadar yaklaşmak ve böylece halkı baskı ve teröre alıştırarak aklı sıra faşist diktatörlüğe geçişi mümkün olduğu kadar kolaylaştırmak istemektedir.

Faşizm, hiç bir ülkede istikrarlı ve geniş bir kitle temeli bulamaz. Özellikle bi-

(De.Sa.6'de)

SOSYAL EMPERYALİST SOVYETLER BİRLİĞİ HİNDİSTAN'I YAĞMALIYOR

● AMERİKAN EMPERYALİZMİ VE SOVYET SOSYAL EMPERYALİZMİ YENİ SÖMÜRGECİLİKTE AYNI SİYASETİN TAKİPÇİSİDİRLER.

SOSYAL EMPERYALİST SOVYETLER BİRLİĞİ HİNDİSTAN'I YAĞMALIYOR!

Sovyet sosyal emperyalistleri, Asya'da halkları köleleştirmek için uzun vadeli, sinsice hazırlanmış planlar peşindedir. Çin Halk Cumhuriyetinin ve devrimci Asya halklarının karşısına karşı-devrimci bir hat çekiyorlar. Gerici Hindistan, faşist Endonezya ve diğer gerici yönetimlerle ilişkilerini geliştirerek, Asya'da Amerikan emperyalizminin son yıllarda bıraktığı "boşluğu" doldurmaya çalışıyorlar. İki süper güç arasında önemli bir çatışma alanı olan Hint Okyanusunda yeni mevziler kazanma çabasındadırlar.

Sovyet revizyonist şefleri, Asya halklarının özgürlüğünü ve bağımsızlığını tehdit eden "Asya Kollektif Güvenlik Sistemi" ni öne sürüyorlar. Amerikan emperyalistlerinin geçmişteki deneylerinden faydalanarak, bu tür örgütlenmelerle iktisadi, siyasi ve askeri yayılmalarını güçlendirmek istiyorlar. Asya'da Amerikan emperyalizminin rekabetine tahammül bile edemiyorlar. Sosyal emperyalistler, "Ortak Güvenlik Sistemi" dedikleri bu gerici tuzağı yedi yıl önce piyasaya sürdüler. Hain Brejnev tarafından ortaya atılan gerici tez, ilk başta, Sosyal Emperyalizme bağımlılığı gittikçe artan Hindistan'da destek gördü.

Hindistan üzerinde revizyonist Sovyetler Birliğinin uyguladığı yeni sömürge siyaseti 1959'larda başladı. Bulanık suda balık avlamayı pek iyi beceren revizyonist şefler, Hindistan gericilerinin ÇHC'ne yönelttiği askeri saldırıyı desteklediler. 1971 Doğu-Batı Pakistan çatışmasında, Sıkkım'ın Hindistan tarafından ilhak edilmesinde (1975 Nisanında) Sosyal emperyalistlerin parmağı vardır. Şimdi de onların teşvikiyle Hindistan gericileri, Keşmir ve Nepal'i ilhak etme çabasındadırlar.

SOSYAL EMPERYALİSTLER HİNDİSTAN'DA YENİ SÖMÜRGECİ BİR SİYASET İZLİYOR.

Hindistan, Sovyet Sosyal emperyalizminin üçüncü dünya ülkeleri üzerinde uyguladığı yeni sömürgeci siyasetin "başarı" sının en önemli örneklerinden birisidir.

Sovyetler Birliği, Hindastan'daki devlet sektörüne yıllarca önce el atmıştır ve şimdi ona hakim durumdadır. Hindistan'ın çelik sanayiinde, atom enerjisinde, elektrik üretimi ve tarım alanında 70 projenin uygulayıcısıdır. Amerikan emperyalizminin son yıllarda etkinliğini iyice kaybettiği bu ülke, üçüncü dünya ülkeleri arasında S.Birliği'nden en çok "yardım" alan ülkedir. 1973 yılında makine sanayiinin % 80'i, elektrik araçları sanayiinin % 60'ı, toplam elektrik üretiminin % 75'i, çelik üretiminin % 30'u, petrol üretiminin % 80'i, alüminyum üretiminin % 25'i Sosyal emperyalistlerin elindedir. Sovyetler Birliği'nin, Türkiye'de, İskenderun'da çelik, Seydişehir'de alüminyum, Aliağa'da petrol alanına el atmaları, TEK'in elektrik üretimi projeleriyle çok yakından ilgilenmeleri tesadüfi değildir. Onlar temel sanayi alanlarına el atarak, ülke ekonomisinin iplerini ellerine geçirmek istiyorlar. Gerikalmış ülkelerde istedikleri yol aşağı-yukarı budur. Hindistan'ın S.Birliğine olan borçları milyarları aşmış, içinden çıkılmaz bir sorun haline gelmiştir. Sovyet "yardım" ları öyle "yardımlardır ki, birkaç yıl sonra 1.5 misli olarak geri dönmektedir." Sovyetler birliği'nden yapılan ithalat dünya piyasasından % 20-30 daha pahalı, ihracatsa % 20-30 daha düşüktür. Üstelik bu ticari ilişkiler her geçen yıl Hindistan'ın aleyhine işlemektedir. Şöyle ki, 1960'da bir Sovyet kamyonuna karşılık 2.2 ton çay verirken, 1974'de 5.8 ton çay verir oldu. Yün ise aynı yıllarda 1.8 tondan 2.5 tona yükseldi. Oysa Sovyet mallarında, burada görülen farkı karşılayacak bir değer artışı yoktur. Hindistan, askeri bakımdan da Sovyet sosyal emperyalizminin güdümündedir.

Hint limanları Sovyet deniz üsleriyle, "askeri eğitmen" leriyle doludur. Hindistan Deniz Kuvvetlerindeki denizaltılar, savaş gemileri ve birçok silah; kara kuvvetlerinde, T.54, T.55 ve 150 PT-76 tankları, MIG-25'ler, diğer önemli silahlar, hava kuvvetlerinde ise SUCHOI-7, MIG-21'ler S.Birliğinden sağlanmaktadır. Hint ordusunun Sovyetler Birliği karşısındaki durumu, Türkiye'deki ordunun uşağının nizamnamesine, gemisinden çatalına kadar her şeyinin "U.S.A" damgası taşıması gibidir.

HİNDİSTAN HALKI KENDİ ÜZERİNDE UYGULANAN YOĞUN BASKI VE SÖMÜRÜNÜN HESABINI HİNT GERİCİLERİNDEN VE SOVYET SOSYAL EMPERYALİSTLERİNDEN SORACAKTIR.

Modern revizyonistler, ekonomik "yardım" ları "bağımsız ulusal sanayi kurmakta Hintlilere yardım etmek" amacıyla yaptıklarını söylüyorlar. Bu "yardım" ların Hindistan'ı "kapitalist olmayan yol" dan sosyalizme götüreceğini iddia ediyorlar. Bu düpedüz yalandır, sahtekarlıktır. Devrim dışarıdan ithal edilemez. Proletaryanın önderliğinde, proletarya partisinin yönetiminde, işçi-köylü ittifakına dayanan devrim, gerici sınıfları alaşağı etmeden işçiler-köylüler kendi iktidarına sahip olmadan sosyalizme geçiş imkansızdır. Tarih bunun aksini doğrulamamış, Şili'de, Mısır'da olduğu gibi modern revizyonist tezleri mahkum etmiştir. Sosyal emperyalistler, proletaryanın dışındaki herhangi bir sınıfın sosyalizme geçişi sağlayabileceğini söyleyerek gerikalmış ülkelerde çevirdiği dolaplara kılıf hazırlamaya çalışıyor.

Hindistan'da olsun, dünyanın başka bir gerikalmış ülkesinde olsun, Amerikan emperyalistleri ile Sovyet emperyalistleri yeni sömürgeci siyasetlerinde "önemli" bir ayrılık gösterirler: Sovyet sosyal emperyalistleri "yardımlarını ülkemizdeki revizyonistlerin pek sevdiği bir deyimle " devletten, devlete" verir. Amerikan emperyalistleri ise ağırlığı gericilerin ifadesiyle "ekonomimizin gözbebeği özel sektör" e tanır.

Sovyet kredilerinin devlet sektörüne yönelmesi sosyal emperyalizmin özelliğinden, revizyonist tezlerine uygun bir kılıf olmasından geliyor. Yoksa herkes çok iyi bilir özel sektöre hakim olanların devlete de hakim olduğunu. Özel sektör de devlet sektörü de sömürücü sınıflara çalışmaktadır. Vehbi Koç'a ait bir fabrikada çalışanla, Sümerbank'da, Etibank'a ait bir işyerinde çalışan işçi arasında ne gibi bir fark vardır. İşbirlikçi burjuvazi ve diğer gerici sınıflar iktidarda olduktan sonra özel sektörün, tamamen devletin eline geçmesinin; Halk üzerindeki baskıyı ve sömürüyü kaldırmasına imkan var mıdır?

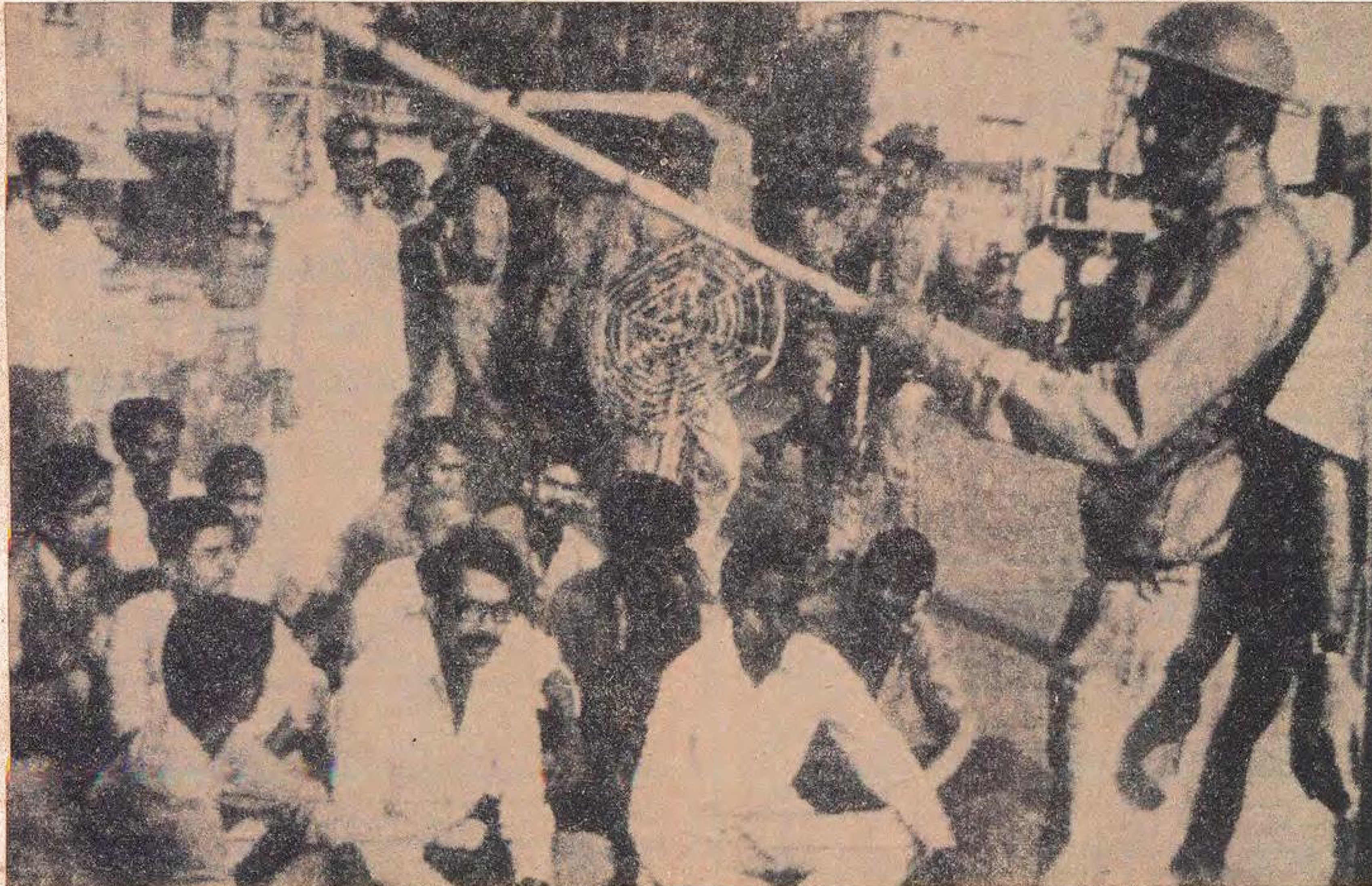
1975'in başları, Hindistan'da, gerici Gandi yönetimiyle diğer sömürücü sınıflar arasındaki çelişkilerin keskinleştiği bir dönemdir. Keskinleşen, kendini daha da fazla hissettiren bir diğeri de ezilen halk yığınlarıyla ezen sınıflar arasındaki çelişkidir. Temelinde bu çelişkilerin yattığı olaylar Hindistan'ı yoğun bir baskı ve terör döneminin içine itti.

Hindistan Başbakanı Indra Gandi.

Hindistan Yüksek Mahkemesi, 1975 Haziranının 11'inde, Gandi'nin 1971'de seçim yolsuzluğu yaptığını öne sürdü ve milletvekilliği ile başbakanlığını kaldırma kararı aldı. Bu kararın 11 Ağustos'ta temyiz Mahkemesinde sonuçlanması bekleniyordu. Gandi kararın sonuçlanmasından birkaç gün önce sıkıyönetim ilan etti. 26 Haziran 1975'de kendi partisi içindekiler de dahil olmak üzere bütün muhalefeti susturdu. Birçok partiyi ve yığın örgütünü kapattı. Binlerce devrimciyi, yurtseveri tutukladı. Halkın bütün demokratik haklarını gaspetti. Anayasayı, zafakal dırarak "Lüx" ilan etti. Basına sansür koydu. 30'a yakın siyasi parti kapatıldığı, bir o kadar da parlamenter tutuklandığı halde, revizyonist Hindistan Komünist Partisine dokunulmadı. Bu partinin işbirlikçi sosyal faşist karakterde olması, onun sosyal emperya-

(De.Sa.6'da)

Gerici Gandi yönetimi Hindistan'ı yoğun bir baskı ve terör düzeninin içine itti.

teori yolumuzu aydınlatıyor

DEMOKRASİ NEDİR?

ÇEŞİTLİ BURJUVA KESİMLERİNİN SÖZCÜLERİNİN, REFORMİSTLERİN, REVİZYONİSTLERİN, HATTA EN KOYU FAŞİSTLERİN HEP BİR AĞIZDAN KORO HALİNDE YAYGARAYA BOĞDUKLARI, SIKIŞTIKLARINDA İKİDE BİR USRUNA DEMEÇ PATLATTIKLARI BİR SÖZCÜK VARDIR: DEMOKRASİ.

BİR YANDA HİÇ ÇALIŞMADAN MİLYONLAR KAZANAN, LÜKS VİLLALARDA KEYİF ÇATAN GÖZ KAMAŞTIRICI OTOMOBİLLERE, YATLARA SAHİP OLAN, KISACASI DÜNYA ÜZERİNDEKİ HER NİMETTEN YARARLANAN KAPİTALİSTLER; KRALLAR GİBİ SALTANAT SÜREN TOPRAK AĞALARI; DİĞER YANDA GECE GÜNDÜZ ÇALIŞTIĞI HALDE ÇOLUĞUNUN ÇOCUĞUNUN GEÇİMİNİ ZORLA SÜRDÜREN, GÜN GÜNDEN AÇLIĞA, ÖLÜME MAHKUM EDİLEN İŞÇİLER, KÖYLÜLER VE DİĞER HALK TABAKALARI İÇİN ORTAK BİR "DEMOKRASİ" DEN BAHSETMEK MÜMKÜN MÜDÜR?

Bir yanda hiç çalışmadan milyonlar kazanan, lüks villalarda keyif çatan göz kamaştırıcı otomobillere, yatlara sahip olan, kısacası dünya üzerindeki her nimetten yararlanan kapitalistler; krallar gibi saltanat süren toprak ağaları; diğer yanda gece gündüz çalıştığı halde çoluğunun çocuğunun geçimini zorla sürdüren, gün günden açlığa, ölüme mahkum edilen işçiler, köylüler ve diğer halk tabakaları için "demokrasi" den bahsetmek mümkün müdür? Toplumun sınıflara bölündüğü sömürücü sınıfların halk yığınlarını kıyasıya ezdiği, en geniş halk yığınlarının cehaletin karanlığında tutulmaya çalışıldığı yerde "gerçek demokrasi", "ideal demokrasi" sahtekarlığın, ikiyüzlülüğün kılıfından başka birşey olamaz.

Her demokrasinin ekonomik ve politik bir temeli, sınıfsal bir özü vardır. Demokrasi, sınıfların ortaya çıkışıyla birlikte, ezilen bu yana ezen bir sınıfın yerini bir diğeri aldıkça, toplum biçimlerinin özüne uygun olarak değişikliğe uğramıştır. Sömürüye dayanan sınıflı toplumlarda devlet ve onun bir biçimi olan demokrasi, üretim araçlarının mülkiyetine sahip olan sınıfın sömürülenleri baskı altında tutmak, düzeni sürdürmek için kullandığı bir araçtır.

Burjuva demokrasisinin ekonomik temeli üretim araçlarının (fabrikalar, makineler, topraklar v.b.) bir avuç azınlığın özel mülkiyetinde olmasıdır. Politik temeli ise üretim araçlarının mülkiyetini elinde tutan sınıfın, burjuvazinin; işçi sınıfı ve diğer halk yığınları üzerinde uyguladığı diktatörlüktür.

Tarihin şimdiye kadar tanıdığı demokrasilerden nitelikçe her bakımdan farklı ve mükemmel olan sosyalist demokrasinin siyasi temelini, kapitalistlerin, toprak sahiplerinin iktidarının devrimle sona erdirilmesi ve yerini proletarya diktatörlüğünün alması oluşturur. Proletarya diktatörlüğü, işçi sınıfı ve çalışan halk yığınları için demokrasi, burjuvazi, gericiler için diktatörlüktür. Halk demokrasisi de proleter devletinin bir biçimi, ülkenin somut şartlarından doğan bir geçiş aşamasıdır. İşçi - köylü diktatörlüğü giderek proletarya diktatörlüğüne dönüştürülür. Proleter demokrasinin ekonomik temeli de üretim araçlarının kollektif mülkiyette olmasıdır. Sosyalizmde topraklar, fabrikalar, bankalar, demiryolları kamu mülkiyetindedir. Köylülük kooperatiflerde örgütlenmiştir.

Burjuva demokrasisi ile proleter demokrasi arasındaki ilişki, iktidarın burjuvazi veya proletaryanın elinde olması arasındaki ilişkidir. Proletaryanın kendi demokrasisine kavuşması, onun ezilen sınıf olmaktan kurtulmasına sömürü düzenine son vermesine bağlıdır. Burjuva demokrasisini, onun dar sınırları içersine hapsolarak, burjuvaziyi tavizler vermeye zorlayarak sosyalist demokrasiye çevirmek mümkün değildir. Bunun aksini iddia eden revizyonistler, tarihe bu yönde bir tek örnek bile gösteremezler.

Demokrasi, bir devrim meselesidir. Devrimciler, burjuvaziden demokratik haklar koparmak için sonuna kadar mücadele ederler, ama demokrasinin genişlemesinin, halk yığınları için demokrasinin ancak proleter devrimiyle sağlanabileceğini de hiç bir zaman unutmazlar, unutturmazlar. Burjuva demokratik haklar olarak reformların, ancak yürütülen devrim mücadelesinin bir ürünü olduğunu bilirler.

Kapitalizmde burjuva devleti, sömürenler için demokrasi, halk üzerinde ise diktatörlük uygular. Burjuva devletin iki temel dayanağı; ordu ve bürokrasi, en demokratik burjuva devletlerinde bile özünü değiştirmiş değildir.

Burjuva ordusu, "en iyi gününde" bile işçilerin, köylülerin devrimci hareketini silah zoruyla ezmekten çekinmez. Ezen sınıfların elinde her zaman halkı susturmaya yarayan, içpazara göz-kulak olan, başka ülkeleri işgal etmeye de yarayan, sürekli, silahlı bir güçtür. Sosyalist bir ülkede ise, ordu, ülkeyi emperyalist işgalden koruyan, burjuvazinin eskiyi diriltme çabalarını bastıran, her haliyle demokratik olan ve üretime katılan, halkın hizmetinde olan bir güçtür. Kısacası halk ordusudur.

Kapitalist devletin diğer bir önemli dayanağı bürokrasi de, devletin her kademesindeki görevlilerinden, valisine, kaymakamına; emniyet müdürlerinden, yargıçlarına kadar düzeni korur, halk üzerinde baskı uygular. Kapitalizmin kendisi değişmeden bürokratik mekanizmasını değiştirmek mümkün değildir. Sosyalist devletin varlığı bürokrasiyle bağdaşmaz. Desteğini halktan alan, eğitilmiş, sömürüye karşı savaşta çelikleşmiş öncü sınıf proletarya, bürokrasinin hortlamasına karşı mücadele eder. Sosyalizmin ilerleyiş yönü devletin giderek ortadan kaldırılmasıdır. Halkın yönetime katılması sağlandıkça devlete olan ihtiyaç da "yavaş yavaş" azalacaktır.

Burjuva demokrasisinin elinde bir övünç kaynağı olan seçim sistemi ve parlamento, her dört senede bir, sömürücülerin hangi kesiminin halkı sömüreceğini tayin eden bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Parlamento sömürü düzenini koruyan yasalar çıkarmak, bütçeyi düzenlemek v.b. gibi görevleri yerine getirmekten, kendi savunucularına yüksek maaşlar ve başka avantajlar sağlamaktan öteye başka bir iş yapmaz.

Proleter demokrasisinde seçim mekanizması kökünden değişir ve halkın hizmetine sokulur. Halkın devlet yönetimine katılabilmesi, seçme ve seçilme haklarını kullanabilmesi için seçimlerdeki bütün kısıtlamalar ve formaliteler kaldırılır. Zaten halk üzerindeki sömürünün kaldırılması kişisel yeteneklerin geliştirilmesine; aktif, ne istediğini bilen bir seçmen kitlesinin oluşmasına yol açar.

Burjuva demokrasisinin revizyonistlerin ağzının suyunu akıtacak kadar "ileri" olduğu kapitalist ülkelerdeki anayasanın bile özel mülkiyetin dokunulmazlığına, burjuvazinin diktatörlüğüne toz kondurmadığı binbir dereden su getirerek, "döne döne" onu işlediği görülür. Burjuva anayasalarda düşünce, örgütlenme, toplanma, basın, çalışma ve eğitim, seyahat özgürlüğü kof, yaldızlı vaadlerden ibarettir, bunlardan sadece sömürücü sınıflar sonuna kadar yararlanabilir.

Sosyalist demokraside anayasa ve kanunlar halkın hizmetindedir. hayatın her alanında ırk ya da milliyet, öğrenim düzeyi, doğum yeri, toplumsal kökeni, mülkiyet durumu ya da geçmişteki durumu dikkate alınmaz. Kadınlar üzerindeki bütün baskılar kaldırılır, erkeklerle eşitliği sağlanır. Yasalar kapitalizmi geri getirmeye çalışmayan herkese çalışma; dinlenme ve tatil; eğitim görme, yaşlılık, hastalık ve sakatlık durumunda bakım hakkı tanır ve bunların imkanlarını yaratır. Halkın fikir, basın, toplantı, gösteri özgürlükleri, haberleşmenin gizliliği sağlanır.

Proleter demokrasi, iktisadi temelini güçlendirdikçe, yığınların siyasi bilinç düzeyine uygun olarak genişler. Sınıfsız toplum yolunda atılan her adım, kitlelerin refah düzeyini yükseltir, özgürlüğünü sağlamlaştırır.

Proleter demokrasi için en büyük tehlike, bugün Sovyetler Birliği'nde olduğu gibi burjuva, bürokrat unsurların iktidarı ele geçirerek, sosyal faşist bir diktatörlük kurmalarıdır. Proletarya iktidarda oldukça kitleler için demokrasinin kısıtlanmasından söz edilemez.

Burjuva demokrasisi ise istikrarlı bir yapıya sahip değildir. Burjuvazi iktidarını tehlikede görünce, burjuva demokrasisini "inkar ederek" faşist diktatörlüğe başvurmakta tereddüt etmez.

Revizyonistlerin söylediğinin aksine, burjuva demokrasisinin aşılması, onun gerçekten genişlemesi ancak proleter devrimiyle mümkündür.

Haftalık Gazete
* Sahibi: M. Zeki GÜMÜŞEL
* Sorumlu Yazı İşleri Md.: Osman ARKIŞ
* Yönetim Yeri: Alayköşkü Cad. 12/302 Cağaloğlu-İSTANBUL
* Yazışma Adresi: P.K.1107 Sirkeci-İSTANBUL
* Abone Şartları: Yurtiçi yıllık:125.-TL.
Altı aylık: 65.-TL.
Yurtdışı yıllık:200.-TL.
Altı aylık:100.-TL.
* İlan Şartları: Santimi 30.-TL.
* Dizgi: Olimpiyat IBM Dizgi Bürosu
* Baskı: Saygı Reklam ve Matbaacılık
* İst. Dağıtım: Fuat Büte
* Ank. Dağıtım: Fikri Nigiş
* Ege Dağıtım : Orhan Özşişman
HALKIN KURTULUŞU

TÜRKİYE'DE FAŞİSTLER ÖRGÜTLENİRKEN, HALKA ZULÜM EDERKEN, BAZILARINI KENDİLERİNE ÖRNEK ALIYORLAR. BU YAZI SERİSİNDE, ÖRNEK ALINAN DÜNYA FAŞİSTLERİNİN SONUNUN NE OLDUĞUNU ANLATACAĞIZ. BİZDEKİ TAKLİTÇİLERİNİN DE SONUNUN BÖYLE OLACAĞI UNUTULMASIN.

FAŞİSTLERİN SONU NEDİR?

I) İTALYA'NIN BAŞBUĞU (DUÇE'Sİ) MUSSOLİNİ'NİN SONU.

İTALYAN TEKELCİ BURJUVAZİSİ BUNALIMDAN KURTULUŞU FAŞİZMDE GÖRÜYORDU.

1914-1918 Emperyalist paylaşım savaşı İtalyan tekelci burjuvazisine umduğu çıkarları sağlayamamıştı. Savaş sonu İtalya'sında kitlelerin devrimci mücadelesi gün geçtikçe yükseliyordu. Yüzbinlerce işçinin katıldığı genel grevler birbirini izliyordu. İşçilerin mücadelesi sonucu: ücretler önemli ölçülerde yükselmişti. 8 saatlik işgünü ilkesi uygulanmaya başlandı. 1920 yılının Eylül ayında çelik ve motor sanayiinde çalışan 600.000 işçi fabrikaları işgal ettiler. Üretimi kendi seçtikleri "işçi konseyleri"nin yönetiminde sürdürdüler. Greve, patronların lokavt kararı alması sebeb olmuştu. Kırsal kesimlerde köylülerin mücadelesi de her geçen gün büyük toprak sahiplerini biraz daha geriletiyordu. Tarım işçileri mücadele sonucu büyük toprak sahipleriyle toplu sözleşme yaptılar. Yoksul köylüler kendilerine toprak verilmesi vaadlerinin, yerine getirilmemesi üzerine büyük toprak sahiplerinin topraklarını işgal edip kendileri işlediler. 1921 yılında İtalyan ekonomisinin içine düştüğü buhran ağırlaştı. Büyüklü küçüklü yüzlerce işletme iflas etti. İşsiz sayısı 600.000'i buldu. Tekelci burjuvazi buhrandan çıkış yollarını arıyordu. Çok geçmeden de buldu. Büyük elektrik sanayicisi senatör Ettore Conti şöyle diyordu ; "Mussolini, zenginler egemenliğinin ve iktisadi tarikatların adayıdır." Bankalar derneği yöneticileri, Sanayi Konfederasyonu ve Tarım Konfederasyonu yöneticileri Roma'ya çektikleri telgrafta, buhrandan çıkmanın tek yolunun bir Mussolini hükümeti kurulması olduğunu bildirdiler.

SABIKALILAR, SERSERİLER, HAYDUTLAR SOLUĞU MUSSOLİNİ'NİN "MÜCADELE FAŞO" LARINDA ALIYORLARDI.

İlk "mücadele faşoları" 1919 da Milano'da kurulmuştu. Bu örgütler büyük kapitalistlerin ve toprak ağalarının hizmetinde çalışırlardı. Görevleri ise işçi grevlerini ve yoksul köylü hareketlerini silah zoruyla ezmeye çalışmaktı. Bu faşist çeteler ilk başlarda oldukça zayıftılar. Genellikle İtalyan ordusunun kalıntılarından, burjuva ve toprak ağalarının çocuklarından, heyecan, macera arayan gençlerden oluşuyordu. Savaş sonrasının sosyal ve ekonomik ortamı içinde giderek güçlendiler. Ekonomik durumlardan hoşnut olmayan orta ve küçük burjuvalar, savaşsız hayatı sıkıcı bulan asker eskileri, işsizliğin ve gelecekte ne olacağını bilememenin bunalttığı gençler, kapitalist düzenin ürünü olan sabıkalılar, serseriler, haydutlar Mussolini'nin "mücadele faşoları"nı doldurdular. Aniante adındaki eski bir faşist 1924 yıllarını hatırlayarak şunları yazıyor: "o gün, Mussolini'nin ve faşizmin, toplumun tortusuna, ayak takımına kucak açmak zorunda olduğunu anlayıverdim."

HEDEF: BÜYÜK ROMA İMPARATORLUĞUNU YENİDEN KURMAK.

Mussolini'nin etrafında topladığı bu topluluğa gösterdiği hedef ise Büyük Roma İmparatorluğunun yeniden kurulmasıdır. Faşistlere göre Adriyatik denizi bir İtalyan denizidir. Eski Roma İmparatorluğunun sınırları İtalya'nın gerçek sınırlarıdır. İtalya'nın kurtuluşu için bu sınırlara ulaşmak gerekir. Bu ise bir tek kişinin, Duçe (Başbuğ) nin önderliğinde başarılabilir. Duçe en güçlüdür. En akıllıdır. Her şeyi bilir. Milizia Faşista adlı faşist dergi şunları yazmaktadır; "Tanrıyı sevmekten bir an bile geri kalma. Ama unutma ki İtalya'nın tanrısı Duçe'dir. Faşistlerin sembolü eski romalı asilzadelerin kullandığı baltacı demetidir. Bu savaşcı atalarının mirasıdır. Romalıların savaşçı ruhunun sembolüdür. Faşistlerin üniforması ise kara gömlektir. Temel sloganları ise "Eia Eia Elda" dır.

FAŞİST PROPAGANDA YALANA VE SAHTEKARLIĞA DAYANIYORDU.

Faşistler kitleleri etkileyebilmek için propagandalarında bol bol demagoji yapıyorlardı. Burjuvazinin hizmetinde olduklarını gizlemek için utanmazca yalan söylüyorlardı. "Bizim devletimiz kapitalist değil, korporatif bir devlettir" diye slogan atarken kapitalistlerden milyonlarca liret para alıyorlardı. Faşistlere göre yoksulluğun, sefaletin nedenlerinden biri sanayi ve bankacılığa hakim olan bir avuç yahudidir. G. Valois adında önde gelen bir faşist yazılarında "rejimin kaydettiği iktisadi başarısızlık ve hayal kırıklıklarının sebebi, uluslararası bankanın yahudi taraftarı eylemleridir." der. Ama yahudi kökenli Toeplitz adındaki bir banker faşistlere milyonlarca liret veren bankerlerin en önde gelenlerindendir. Faşistler, kitleleri kandırmak için 1919 daki programlarına "istifçiliğin yasaklanması, çalışmadan kazanılan gelirlere elkonması, sermayeden daha fazla vergi alınması" vb gibi maddeler koymuşlardır. Ama iktidara gelince büyük sermayeye vergi muafiyeti tanımış, eskiden on liretin üstündeki satışlardan alınan vergi sınırını bir lirete indirerek küçük esnafın belini bükmüştür. 1921 de faşist Gorgoli "İtalya'yı açlığa mahkum edenler büyük sanayi ve büyük ticaret ağalarıdır" diyerek kitlelere faşizmin kapitalizme de karşı olduğunu söylüyordu. Mussolini 1921 yılında, iktidara gelince yapacakları ilk işin toprağı, onu işleyenlere dağıtmak olacağını söyler.

"İLERİ GİDERSEM ARKAMDAN GELİNİZ, GERİ DÖNERSEM BENİ VURUNUZ."

Mussolini etrafına topladığı bu serseri topluluğuna şu emri verir: "ileri gidersem arkamdan geliniz, geri dönersem beni vurunuz." 1920 yılı içinde Savaş Bakanlığı, bir albayı "faşo" hücreleri kurmak ve bunları düzenlemekle görevlendirdi. Albay hazırladığı raporda "var olan hücrelerin yetersiz olduğunu, bunları güçlendirip desteklemek için bir ÜLKÜCÜLER MİLİSİ kurulmalıdır." diyordu. 1920 yılının grevlerinden ürken büyük fabrika ve toprak sahipleri kendilerini koruyacak bir birlikten söz etmeye başladılar. Bunun içinde faşistlere para yardımı yaptılar. Böylece faşistler silah almak, üyelerine ve bunları yetiştiren eski subaylara vermek için gerekli parayı da bulmuş oldular. Kasım 1920'de de genel bir saldırıya giriştiler. Bologna şehrinin belediye seçimlerinde sosyalistler ezici bir çoğunluk kazanmışlardı. 21 Kasım günü Belediye toplantı halindeyken "kara gömlekli" faşistler Belediyeye saldırdılar. Atılan kurşunlardan biri Belediye Meclisinin gerici üyelerinden P. Giordani'yi öldürdü. Faşistler bunu bahane ederek ülke çapında saldırıya giriştiler. Sosyalist sendikalara, gazete idarehanelerine, kooperatif binalarına, işçi topluluklarına saldırdılar. Büyük toprak sahiplerinin verdiği silah, kamyon ve benzinlerle köylülere karşı "cezalandırma seferleri" düzenlediler. Bu olaylardan bir buçuk yıl sonra yine Bologna'da parçalanmış bir kadın cesedi bulundu. Tutuklanan katilin P.Giordani'nin öldürüldüğü gün Belediye konseyi kapısında yakalanan adam olduğu görüldü. Adam faşist olduğu, aynı zamanda da polisin kullandığı bir muhbir olduğu için serbest bırakılmıştı. Volpe adındaki faşist tarihçi sonradan yazdığı "Faşist hareketin tarihi" adlı kitabında: "Bologna'da hiçkimse, Belediye meclisi üyesini öldüren adamın bu adam olduğundan ve emir alarak bu işi yaptığından şüphe etmiyordu." diye yazar.

Arditi del Popolo milisi, faşist bir saldırıyı göğüslüyor.

ADALET BAKANI FERA, FAŞİSTLERİN SUÇ DOSYALARININ UYUTULMASI İÇİN HAKİMLERE GENELGE GÖNDERDİ.

1921 yılında faşistlerin saldırıları daha da azgınlaşmıştı. Belli bir yerde toplanan, kamyonlarla taşınan az sayıdaki "Squadriste" leri (komandolar) işçi toplantılarını, sendikaları, köyleri basıyor, anti-faşistleri dövüyor, yaralıyor, öldürüyorlardı. Vur-kaç taktiğiyle hareket ediyorlardı. Bu eylemlerinde sadece kapitalistlerin değil, devlet güçlerinin, polis, jandarma, toplum polisi ve ordunun da desteğiyle hareket ediyorlardı. Polis, faşist kıtalar için adam topluyor, kanun kaçaklarını bu kıtalarda toplanmaya teşvik edip, polis arabalarını "komandolara" veriyordu. Kolluk kuvvetleri, faşistler "kızıllara" saldırırken seyretmek, ancak "kızıllar" karşı koydukları zaman müdahele etmeleri için talimat almışlardı. Umberto Pianchelli adlı bir faşist hatıralarında şunları yazıyor: "İtiraf etmek gerekirki, faşizmin gelişip serpilmesi ve elini kolunu serbestçe kullanabilmesi hiç de imkan dışı bir şey değildi. Aynı sınıfa mensup assubaylar ve milis askerleri, Faşo'ya yardım etmek için aralarında adeta yarışırlardı." Hakimler, anti-faşistlere yüzlerce yıllık cezalar yağdırırken, faşistler yüzlerce yıllık cezalardan bağışlanıyordu. 1921 de Adalet Bakanı Fera, faşistlerin suç dosyalarını uyutmaları için hakimlere bir genelge yollamıştı. Faşistler, ordu içinde de gittikçe güçleniyorlardı. 1922 yılında, Temmuz ve Eylül ayları arasında 11 general açıkça faşist harekete katıldılar. Üstlerinin bu eğilimini gören küçük rütbeli subaylar da faşist birliklere üye oluyorlardı. Bolzano Faşosu 232. piyade alayının subayları tarafından kuruldu. Genelkurmay Başkanı General Badoglio terhis olan subayların mücadele faşolarına girmelerini istiyordu. Emekli subaylar faşolara girince maaşlarının 4/5'ini alıyorlardı.

Tekelci kapitalistlerin, büyük toprak sahiplerinin ve burjuva devletin desteklediği faşizm 1922 yılının sonlarında iktidarı ele geçirdi. 20 bin kadar faşist, Mussolini'nin emriyle Roma üzerine yürüyüşe geçti. Hükümet bu yürüyüşü engellemek için hiç bir şey yapmadı. Kral Hükümeti kurma görevini Mussolini'ye verdi. Bu, 1945 yılına kadar süren Mussolini'nin halk düşmanı, kanlı diktatörlüğünün başlangıcıydı.

Bu, milyonlarca insanın öldürüldüğü, tutuklandığı, işkencelere uğratıldığı bir düzenin başlangıcıydı. Açlığın, sefaletin, acının kol gezdiği bir düzenin başlangıcıydı. Mussolini 1943 yılının sonlarında kral tarafından Başbakanlıktan azledildi. Tutuklanarak bir şatoda hapsedildi. Yol arkadaşı Hitler'in emriyle özel bir Alman Birliği tarafından hapisaneden kurtarıldı. Yeniden İtalya'ya dönüp, Kuzey İtalya'da bir hükümet kurdu. Faşizmi yeniden diriltmek için çalıştı. Ama başaramadı. 1945 yılında İtalyan Partizanları tarafından tutuklanarak kurşuna dizildi. Halk Mussolini'yi yıllar öncesinden ölüme mahkum etmişti. Cesedi Milano'ya getirilerek bacağından şehrin meydanına asıldı. Günlerce halkın tükürük yağmuru altında kaldı. İtalyan halkına yıllarca kan kusturtan, acı, yoksulluk ve gözyaşından başka birşey tattırmayan, yüzbinlerce insanın ölümüne sebep olan Mussolini'nin faşist diktatörlük döneminin sonu bu oldu.

1921 yılında Mingrino'nun kurduğu Arditi del Popolo adlı anti-faşist milisler, faşistlere karşı ilk örgütlü mücadeleye girişti.

FIRIN İŞÇİLERİ ERMAN İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİNİ ÖRNEK ALMALI; HER TÜRLÜ HAKTAN YOKSUN 12-15 SAATLİK ÇALIŞMA DÜZENİNE BAŞKALDIRMALIDIRLAR.

ERMAN İŞÇİLERİ FABRİKA YÖNETİMİNDE

Erman İşçileri haklı mücadelelerini sürdürüyorlar.

İstanbul Levent Erman Ekmek Fabrikasında 98 gün önce başlayan direniş halen devam ediyor. Erman Ekmek Fabrikasında çalışan 25 işçiden Ekmek-İş üyesi 18 işçi, direnişin 87. gününden itibaren fabrikayı kendileri işletmeye başladılar.

Tüm Sağlık koşullarından yoksun olarak çalıştırılan Erman Ekmek Fabrikası işçileri, günde 12-13 saat çalışmaktadırlar. Fazladan çalıştıkları saatler için mesai ücretlerini alamamaktadırlar. Erman Ekmek Fabrikası işçileri, hafta tatili, bayram tatili ve senelik izin gibi en doğal haklarından da mahrumdurlar.

Bu konuda direnişteki işçilerden birisi şöyle diyor:

"Ben 1963'ten beri burada çalışıyorum. Senelik iznim yok. Hafta tatili, bayram izni yok Bir gün hastalanıp da gelemesem, yövmiyem kesilir. Kıdem tazminatı dedik, patron, "ekmek işçilerine kıdem tazminatı da neymiş" dedi. Bizde saat falan hak getire... Bütün sosyal haklardan mahrumuz biz. Patron ise yeni aldığı çırakları sigortaya bildirmiyor. Sigorta yapacağım diye nüfusları alıyor, bir kenara atıyor. Hastalanıp hastaneye gittiğimiz zaman, sigortasız olduğumuzu öğreniyoruz. Bu kadarla kalsa ... Bekâr işçileri evli göstererek vergi kaçırıyor. Böyle zengin oluyorlar işte bunlar. Senin hakkını, benim hakkımı cebe indirerek..."

Bu şartlar altında çalıştırdığı işçilerin alınterlerini sömürerek zenginliğine zenginlikler katan patron, bununla yetinmeyerek her ekmekten 50-60 gram çalıyor. Sadece halkın yediği ekmekten 50-60gram çalmakla kalsa yine iyi. Bunun yanısıra patron RAŞİT ERMAN, halkın sağlığıyla da oynamıştır. Bu konuda işçiler şunları anlatıyorlar:

"Fabrikada ekmek yapımında kullanılan suyun alındığı kuyunun içi kirpi ve fare ölüleri ile dolu. Biz bunu gerekli yerlere şikayet edince bize karşı daha da kötü davranmaya başladı. Patron yıllardır kuyuyu temizletmiyordu. Bu kuyudan çekilen su ile yapılan ekmeği yemekten biz de tiksiniyorduk. Hakkımız olan ekmeği evimize götürmüyorduk."

İŞÇİLERİN AZMİ PATRONU KAÇIRTTI!

İşçilerin, bu haksızlıklara ve yolsuzluklara karşı çıkması üzerine Raşit Erman, "ben sendikanız Ekmek-İş'i tanımam" dedi.

Senelik izin, bayram yövmiyelerinin verilmesi, sekiz saatlik çalışma süresi, hafta tatili kıdem tazminatı ve fazla mesai ücretleri konusundaki işçi isteklerine karşı çıkıyor. Fabrikayı revizyona sokma bahanesiyle işçileri işten atmaya çalışıyor. Bunun üzerine Erman Ekmek Fabrikası işçileri direnişe geçiyorlar. Ve patronları Raşit Erman, kazanın bacasını söküp kayıplara karışıyor.

İşçiler, Raşit Erman hakkında şunları söylüyorlar:

"11 tane sinema, 3 tane fırın, bir camfabrikası, bir film şirketi, İzmirde mi nerde bir boru fabrikası sahibi olan patron, isterse hiç gelmesin. Belediye Kanununun bize tanıdığı haktan faydalanarak, fabrikayı biz işleteceğiz. Belediyeden, "Fabrika çalışır durumdadır" diye rapor aldık. Böylece ekmek iş kolunda patronların ne kadar fazla kâr ettiklerini halka göstermiş olacağız. Ekmeği halkımıza 2 liradan vereceğiz."

İŞÇİLER DEDİKLERİNİ YAPTILAR.

İşçiler, Belediyenin bütün engellemelerine rağmen Fabrikayı İşletme iznini aldılar. Direnişin 87. gününden beri işçiler ekmeği kendileri üretip, kendileri satıyorlar. Hem de 2 liradan ... İşçiler böylece hem patrona lüzum olmadığını, hem de halkın 2.5 liradan yediği ekmeğin 2 liradan satılabileceğini gösterdiler.

Erman işçileri ürettikleri ekmeği 2 liradan satıyor.

Fırın sahipleri, işçilerin zaferinin kendi işçilerine de örnek olacağını biliyorlar. Bunun için kendi fabrikalarından ekmek çıkartıp Erman'ın çevresindeki bakkallara dağıtıyorlar Ama işçiler, "direnişimizi bu güne kadar sürdürdük, bundan sonra da patronlara yedirmeyiz" dediler.

"BAŞKA SENDİKALARDAN NE BİR YARDIM NE DE BİR DESTEK GÖRDÜK"

İşçiler, başka sendikaların kendilerini desteklemediğini söyleyip; şöyle diyorlar:

"Türk-İş'e bağlı sendikaları anladık, ama, kendine "devrimci" diyen DİSK'ten de bir hayır yok. Zaten kendi işçisine bile ELKA'da yardım etmedikten sonra bizi haydi haydi desteklemez."

İşçiler, kendilerinin de sendikayı zorlayarak başarıya ulaşabildiklerini anlatıyorlar. Erman işçilerinin temsilcisi şöyle diyor:

"Sendikamız Ekmek-İş i zorladık. Bize maddi yardımda bulundu. Satacağımız ekmeğin ununu öyle aldık. Ama şunu iyi biliyoruz ki, şimdiki sendikacıların çoğu peşlerini bırakırsan iş çiyi kaşgöz arasında patrona satıverirler.

Ben kendi hesabıma toplu sözleşme görüşmesine gözümün önünde oturulmazsa, kalbim kanaat getirmez."

Erman'daki 18 fırın işçisi, kararlı ve azimli olduktan sonra patronların dize getirilebileceğini gösterdiler.

FIRIN İŞÇİLERİ! ERMAN EKMEK FABRİKASI İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİNİ ÖRNEK ALALIM.

KAHROLSUN FIRIN PATRONLARININ HAKSIZLIĞI VE FIRIN İŞÇİLERİ ÜZERİNDEKİ SÖMÜRÜ!

YAŞASIN ERMAN İŞÇİLERİNİN KARARLI MÜCADELESİ!

20 Yapım İşçisi 27 Gündür Grevde

Kültür Sarayı Onarım inşaatındaki grevci işçiler.

Atatürk Kültür Sarayı'nın onarım işinde çalışan İleri-Yapı-İş Sendikası'na üye 20 işçinin başlattığı grev, anlaşma sağlanamadığı için devam ediyor.

İşçiler saat ücretlerinde 7,5 lira zam istemişler, fakat işverenbunu kabul etmemişti. Patron ise çıraklara 2 lira ustalara da 3,5 lira saat ücreti zammı veriyor. İşçiler patronun bu önerisini kabul etmiyorlar.

Türkiye'de en ağır sömürünün uygulandığı iş kollarından biri olan yapım iş kolunda çalışan Kültür Sarayı işçileri, asgari ücretten daha az bir ücretle çalıştırılmaktadırlar. Bu günkü saat ücretleri 4 ile 6 lira arasında değişmektedir. Buna göre işçiler en fazla 48 lira, en az 32 lira yövmiye almaktadırlar.

İşçiler istekleri olan 7,5 lira saat zammının kabul edilmesine kadar haklı grevlerini sürdürmekte kararlı olduklarını belirtiyorlar.

İşçiler asgari ücretten daha az bir ücretle çalışmaya zorlanmaktadırlar.

Türkiye-Irak petrol boru hattı işçileri yapılan zulme, baskı ve tertiplere rağmen yılmıyorlar

TÜRKİYE-IRAK HAM PETROL BORU HATTI YAPIMINDA ÇALIŞAN 804 İŞÇİNİN 24 KASIM 1975 GÜNÜ BAŞLATTIKLARI DİRENİŞ, EMPERYALİST TEKELLERİN VE İŞBİRLİKÇİ İKTİDARIN BÜTÜN BASKI VE ZORBALIKLARINA RAĞMEN SÜRÜYOR. BOTAŞ ŞİRKETİNİN ÇEŞİTLİ ŞANTİYELERİNDE ÇALIŞAN 804 İŞÇİNİN DİRENİŞİ, SENDİKA SEÇME ÖZGÜRLÜKLERİNİ ENGELLEMEK İÇİN YAPILAN HAKSIZLIKLARA, BASKILARA VE EMPERYALİST SÖMÜRÜYE KARŞI KOYMA AMACINI TAŞIYOR.

BOTAŞ KİMİN HİZMETİNDE?

Boru hattının yapımı için özel bir kanunla BOTAŞ adında bir şirket kurulmuştur. BOTAŞ'ın % 99.94 hissesi devletindir. Göreviyse devlet adına işleri yürütmek ve denetlemektir. Yapım için gerekli para Dünya Bankasından alınmıştır. Dünya Bankası, emperyalizmin yardım etme maskesiyle geri kalmış ülkelere sızarak, o ülkeleri kontrolu altına alıp, sömürmesini sağlıyan bir kuruluştur. Dünya Bankası verdiği parayı yüksek faiz karşılığında vermektedir. Ayrıca, yapılan anlaşmaya göre, işi yapacak olan firmaları da Dünya Bankası tespit etmiştir. BOTAŞ'ın göreviyse Dünya Bankasının emirlerini yerine getirmektir.

YAĞMA HASANIN BÖREĞİ

Dünya Bankası boru hattının yapım işini Alman kökenli MANNESMAN ROHRBAU AG tekeline verir. MANNESMAN Şirketi de başka emperyalist tekellere işbölümü yapar. Harfiyat işini İtalyan CONDOTTE STRADE'ye, kaynak işini Amerikan CRC'ye, topografik kontrol işini Fransız PLS-ye, boruları taşıma işini de Hollanda'nın A.HAK Firmalarına verir. Bir türk şirketi olan TEKFEN de yağmadan nasibini alır. Boru hattının 80 km.lik kısmıyla, liman yükleme tesislerinin bir kısmının yapımı da TEKFEN'e verilir.

MANNESMAN, boru üretiminde Dünya çapında güçlü bir tekeldir. Sattığı boruları döşeme işini de üzerine almıştır. Fakat boru döşeme işini ilk defa Türkiye'de yapmaktadır. Üstelik bu borular, işyerinde çalışan Alman Mühendis EMDE'nin dediği gibi "MANNESMAN'nın milyonlarca borusunun en eski, en işe yaramaz kısmıdır." Emperyalist tekellerin sömürüsü bu kadarla kalmıyor. Boru hattındaki firmalarda, Türkiye'de bulunmadığı gerekçesiyle yüzlerce yabancı teknik eleman çalıştırılmaktadır. Türkiye'de yüzlerce, Harita Mühendisi, Şoför, Ağır iş makinaları Operatörü, Kaynakçı işsizken, emperyalist tekeller bu işler için yabancı teknik eleman çalıştırmaktadır. Çünkü yapılan anlaşma onlara bu hakkı vermektedir. Ayrıca yabancı işçilerle Türkiyeli işçilerin çalışma koşulları ve ücretleri arasında büyük farklılıklar vardır. Türkiyeli işçilere en ağır ve en tehlikeli işler yaptırılırken koruyucu malzemelerin dağıtımında eski ve eksik malzeme verilmektedir. Yabancı işçilerin yatak, yemek, servis ve doktor dertleri yoktur. 800 Türkiyeli işçi içinse bir doktor vardır. Üstelik hastalanıp da kazara doktora giden olursa, raporla birlikte işten çıkışını da alır. Ücretler arasındaki farklılık ise daha da fazladır.

GÖREVİ		AYLIK MAAŞ (Yaklaşık)
Kaynakçı	B.Almanyalı	90.000 TL
"	ABD'li	100.000 TL
"	Türkiyeli	3.250 TL
İş Makina Operatörü	Hollandalı	60.000 TL
"	B.Almanyalı	60.000 TL
"	İtalyan	45.000 TL
"	Türkiyeli	4.000 TL
Şoför	B.Almanyalı	40.000 TL
"	Türkiyeli	2.500 TL
Harita Mühendisi	B.Almanyalı	60.000 TL
"	Türkiyeli	6.000 TL

Görüldüğü gibi yabancı işçiler Türkiyeli işçilerden 15-20 kat fazla para almaktadırlar. Emperyalistler bu yolla daha fazla döviz kaçırmaktadırlar. Asıl amaçları ise işçiler arasında tabakalar yaratarak onların birlik ve kardeşliğini parçalamaktır. Emperyalizm döneminde burjuvazi işçiler arasında ayrıcalıklı küçük bir tabaka yaratır. İşçi aristokrasisi dediğimiz bu azınlık işçi sınıfı içindeki burjuva ajanlarıdır. Bunlar sınıf mücadelesini sulandırıp burjuvazinin istediği yola sokmaya çalışan sınıf düşmanlarıdır. Burjuva ideolojisi olan her türden oportünizm ve revizyonizm burjuvalaşan bu azınlığa dayanarak işçi sınıfı hareketini etkilemeye çalışır.

16-17 SAATLİK İŞGÜNÜ, 15 DAKİKALIK YEMEK MOLASI

Direnişin sürdüğü şirketlerden özellikle Amerikan ve İtalyan şirketlerinde kaçak işçi çalıştırılmaktadır. İşçiler angaryaya koşulmaktadır. Şoför olarak alınan işçi atölyede çırak, bulaşıkçı veya arazide yardımcı işçi olarak çalıştırılmaktadır. Bazı harita mühendisleri kaynak işlerini tutarak katiplik yapmaktadır.

Genellikle çevre köylerde oturan işçiler sabahın saat dördünde kalkar, saat beşte yola çıkarlar. 3 saatlik yoldan sonra işyerine varıp hemen çalışmaya başlarlar. Öğle vakti yemek molası 15 dakikadır. Paydosta ise servis arabalarına yetişemezler. İşçilerin servislere yetişip yetişememesi tamamen yabancı ustabaşıların elindedir. Ustabaşılar iş bitmeden paydos yaptırtmadıkları için işçiler kendi ceplerinden para vererek evlerine dönebilmektedirler. Zorla yaptırtılan fazla çalışma içinse genellikle mesai parası ödenmez. Kanunlara göre işçi tatil günü isterse çalışır, isterse çalışmaz. Çalışmasa bile yevmiyesini alır. Oysa burada işçilere tatil günleri çalışmak istemedikleri zaman hemen çıkışları verilir.

İŞÇİLER EMPERYALİST SÖMÜRÜYE KARŞI ÖRGÜTLENİYOR

İşçiler emperyalist tekellerin baskı ve azgın sömürüsüne karşı koymak için örgütlenme çalışmalarına başladılar. Bunun üzerine Alman Mannesman tekeli, patronların bilinen baskı yollarına başvurdu. DİSK'e bağlı Baysen-İş sendikasının örgütlenme çalışmalarını yürüten işçilerin çoğunlukta bulunduğu 54 işçinin işine topluca son verdi. Ama işçilerin kararlı ve kaynaşmış bir bütün olarak direnişe geçmesi üzerine gerilemek zorunda kaldı. 200 işçinin 15-16-17 Eylül günleri sürdürdükleri direniş sonucu atılan işçileri işe almaya mecbur oldu. Ayrıca işçiler, işverenle bir protokol yaptılar. Buna göre patron, tüm işçiler adına bir sendika yetki alana kadar hiçbir işçiyi işten atmayacaktı. İşçiler birlik halindeki mücadelelerinin karşısında patronların duramıyacağını görünce örgütlenme çalışmalarına hız verdiler ve hepsi Baysen-İş'e üye oldular. Baysen-İşle birlikte patronların güdümündeki sarı sendikalarda yetki için bölge çalışma müdürlüğüne başvurdular. İşçiler, sarı sendikaların sahtekarlığına karşı Bölge Çalışma Müdürlüğünü uyardılar. Noterden tasdikli birer dilekçeyle kendilerinin yalnız Baysen-İş'e üye olduklarını bildirdiler. Buna rağmen yetki MANNESMAN'ın Narlı'daki işyerinde Tüm-Baraj-İş'e, İtalyan Condotte Strade şantiyesinde ise Yapı-İş'e verildi.

TÜM-BARAJ-İŞ VE YAPI-İŞ'İN SAHTEKARLIKLARI ORTAYA ÇIKIYOR

Bu karar üzerine işçiler Pazarcık Mahkemesine iptal davası açtılar. Yapılan incelemeler sonucu Tüm-Baraj-İş'in toplu sözleşme çağrısı yaptığı gazetenin sahte olduğu anlaşıldı. Yapı-İş'inse kullandığı üye kayıt formlarının tümünün sahte olduğu tesbit edildi. Ama mahkeme Baysen-İş'in kesinleşen yetkisi için karar veremiyordu. Kanunda yazdığına göre 6 işgünü içinde sonuçlanması gereken yetki verme işlemi 1.5 ay geçmesine rağmen sonuçlanmadı. Çünkü mahkemenin karar vermesi için gerekli dosya Bakanlıktan gelen özel bir telefon emriyle Ankara'ya gönderilmiş.

İŞBİRLİKÇİ MC İKTİDARI EMPERYALİST TEKELLERİN HİZMETİNDE

Bunlar sürüp giderken, Baysen-İş üyesi işçiler, patronu toplu sözleşme yapmaya çağırdılar. Patronsa, mahkeme sonuçlanana kadar, işçilerin seçtiği sendikayı tanımıyacağını bildiren bir bildiri yayınladı. Aynı bildiride, Mahkemenin yetkili kılacağı sendikayla hemen toplu sözleşme görüşmelerine başlayacağını belirtiyordu.

Evet, tezgahlanan oyun ortadadır. Emperyalist tekeller "mahkeme kararını bekleyelim" derken, işbirlikçi burjuvazinin siyasi iktidarı olan MC'de karar için gerekli dosyayı gasbediyordu.

Oynanan oyunu gören işçiler kendi seçtikleri sendikanın tanınarak toplu sözleşme yapılması için 24 Kasım 1975 günü yeniden direnişe geçtiler. 804 işçinin hep beraber kararlılıkla sürdürdüğü direniş emperyalist tekelleri ve onların işbirlikçilerini birkere daha geriletti. Direnişin üçüncü günü Pazarcık Mahkemesi aylardır veremediği yetki kararını vermek zorunda kaldı. Baysen İş yetkiyi aldı. Fakat işveren Maraş Valisi, Maraş Emniyet Müdürü ve Jandarma Komutanının yanında mahkemenin kararını tanımayacağını söyledi. Emperyalistler işbirlikçi MC iktidarına güvenerek böyle davranıyorlardı. Çünkü MC iktidarının Başbakanı Demirel 30 Eylül 1975 günü gece yarısı saat 01.00'de açtığı özel telefonla, yetkililere, Ülkemizi talan etmeye gelen bu emperyalistlerin can ve mal emniyetlerinin korunmasını emretmişti.

Fakat işçiler zaferi kazanmak için kararlıdırlar. Yeterli çadırları olmadığı halde geceleri kahvelerde sandalye ve beton üzerinde yatarak direnişi sürdürmektedirler. Yemek (peynir, ekmek) olmadığı zaman aç kaldıkları halde direnişi sürdürmektedirler. Açıkta yattıkları ve kalın giysileri olmadığı için hasta olmaları pahasına direnişi sürdürmektedirler. Çünkü onların mücadelesi sadece sendikal haklarını alma mücadelesi değildir artık. Onların mücadelesi; yurdumuzu soyup soğana çeviren yeraltı ve yerüstü zenginliklerimizi talan eden, emekçi halkımızın her geçen gün daha da yoksullaşmasına sebep olan, işçi sınıfının mücadelesini baskı ve zorbalıkla ezmeye çalışan, yoksul köylüleri topraksızlıktan inim inim inleten, Kürt milletine yapmadık zulmü bırakmayan, gençleri, yurtseverleri kahpece katledenlere karşıdır. Onların mücadelesi emperyalizme, işbirlikçi, tekelci burjuvaziye ve toprak ağalarına karşıdır. Onların zaferi emekçi halkımızın zaferi demektir. Onların bir adım gerilemesi, emekçi halkımızın bir adım gerilemesi demektir.

REVİZYONİST SENDİKA AĞALARI BİR KEZ DAHA TEŞHİR OLDULAR

Direnişteki işçiler Baysen-İş ve DİSK yöneticilerinin direnişe yeterince destek olmadıklarını söylemektedirler. Baysen-İş yöneticileri işverenlerle yaptıkları görüşmeleri, çalışmaları işçilere, çevreye ve halka yansıtmak istememektedirler. "Maddi zorluklar içinde olduklarını, Ankara'da Bayındırlık Bakanlığı'ndaki direnişte çok para harcadıklarını" söyleyerek yeterince maddi yardım yapmıyorlar. DİSK ise bu mücadeleye destek olmak, bu örnek mücadeleyi tüm işçi sınıfına tanıtarak sınıf dayanışmasını örgütlemek bir yana, bir kaç çadır bile göndermemektedir.

DİRENİŞİ KIRMAK İÇİN İŞÇİLERE BASKI YAPILIYOR

Emperyalist tekellerin yetkilileri, işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağaları direnişi kırmak için çeşitli yollar deniyorlar. İşçi liderlerini tutuklayıp haklarında adam tehdit etme ve komünist oldukları gerekçesiyle bir sürü dava açıldı. Jandarma komutanı, jandarmaları işçilerin üzerine saldırtmak için her an fırsat kolluyor. Emperyalist tekellerin yetkilileri işçilere: "bizim göstereceğimiz sendikaya girin size iki yıl için toplam 120.-TL. net yevmiye zammı, yılda 4 maaş ikramiye, 30.-TL. taşıt ücreti, her iş günü için 100.-TL. yemek parası, yılda 2.000.-TL. yakacak parası, yılda 4.000.-TL. giyecek parası, her çocuk için ayda 100.-TL. yılda 60 günlük kıdem tazminatı verelim" dediler. Fakat işçiler "sendikamızı biz seçeriz" diyerek önerileri reddettiler. Narlı şantiyesinde 400 işçinin arasında 15-20 faşist eğilimli işçi işbaşı yapmışlardı. Bir kısmı daha sonra gerçekleri görerek direnişçi işçilere katıldılar. İşçi sınıfına ihanet eden faşistler ise tecrit olmuş durumdalar.

DİRENİŞİ KIRMAK İÇİN GETİRİLEN İŞÇİLER DE DİRENİŞE GEÇTİ

Narlı'da direnişi kırmaya çalışan jandarma komutanı Almanların şantiyelerinin temizliğini emrindeki jandarmalara yaptırtmaktadır. Çevreden Almanlar için yeni işçi getirerek direnişi kırmak istemiştir. Ama yeni gelen işçiler de direnişin nedenlerini öğrenince çalışmayarak bu oyunu bozmuşlar, sınıf dayanışmasının yeni bir örneğini göstermişlerdir.

"KORKUNUN ECELE FAYDASI YOKTUR"

Direniş, petrol boru hattının geçtiği Maraş (Narlı), Gaziantep (Araban), Urfa ve Mardin'deki toprak ağalarının yüreğine büyük korku saldı. Ağalar, direnişi kötülemek için köy köy dolaşıyorlar. Çevre köylülerinin işçilere yiyecek yardımı yapmalarını, soğuk gecelerde evlerinde ağırlamalarını önlemeye çalışıyorlar. Direnişi kırmak için çalışacak işçi arıyorlar. Onlar, işçi sınıfıyla yoksul köylülerin dayanışmalarından korkuyorlar. Onlar, ezilenlerin örgütlü ve kararlı mücadelesinin önünde ezenlerin ne kadar güçsüz kalacaklarının yoksul köylülerce kavranmasından korkuyorlar. Direnişteki işçilerin çoğu, çevre köylerden gelen tarım işçileri ve yoksul köylülerdir. İşin bitiminde bunlar eski işlerine dönecektir. Bu yüzden onlar bu işçilerin sınıf mücadalesinin kanunlarını öğrenmelerinden korkuyorlar. Yıllardır sürdürdükleri zulüm ve soygun düzeninin içyüzünün kavranarak çıkarlarının bozulmasından korkuyorlar. Ama korkunun ecele faydası yoktur. İşçi sınıfının yoksul köylülerle omuz omuza vereceği mücadele, sömürücülerin bu kokuşmuş düzenlerini yerle bir edecektir.

Direnişçi işçilere insanca yaşama hakkı tanımayanlar, emekçi halkımıza hayatı zindan edenlerdir. Onların sendika seçme özgürlüğünü tanımayanlar, işçilere panzerlerle, coplarla, kurşun sıkarak saldıranlardır. Yurtseverleri kurşunlatanlar, Pazarcık, Zeytinburnu, Malatya ve İdil katliamlarını düzenleyenler onlardır. Beylikköprü, Salmanıpak köylülerini dipçikletenler onlardır. Yoksul köylülerin topraklarını gasbedenler onlardır. Kürt milletini yoketmeye çalışanlar onlardır. İşsizliği, pahalılığı, yoksulluğu yaratanlar onlardır. Çalışanları açlığa mahkum edenler onlardır. Kokuşmuş sömürü ve zulüm düzenini sürdürmek için debelenen, halkımıza karşı faşist diktatörlük tezgahlamaya çalışanlar onlardır. Ama onlar yenilmeye mahkümdurlar. Ne paraları, ne askerleri, ne polisleri, ne mahkemeleri, ne de zindanları onları kurtaramayacaktır. İşçi sınıfı partisinin önderliğinde, işçilerin ve yoksul köylülerin omuz omuza vereceği mücadele onların iktidarını yıkacaktır. Petrol boru hattındaki mücadele, işçi sınıfıyla yoksul köylülerin birlikte mücadelelerinin gücünü gösteren küçük bir örnektir. Emperyalistler, tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının ittifakı bu gücü yenememiştir. Ezenlerin cephesine karşı oluşan ezilenlerin cephesi onları geriletmiştir.

Bugün Türkiye-Irak petrol boru hattının işçileri, yoksul köylülerin de desteği ile, direniyorlar. Yapılan zulme, baskı ve tertiplere rağmen yılmıyorlar. Onları desteklemek Devrimciyim, Yurtseverim, Demokratım, Namusluyum diyen herkesin görevidir.

İskenderun-Irak Boru Hattı işçileri direnişte.

Çırak ve garsonların sömürülmesi

Yaşamak her geçen gün daha zorlaşıyor. Daha çok sömürülüyor, daha çok horlanıyoruz. Hayat pahalılığı karşısında belimiz bükülüyor. Uykularımız kaçıyor. Çalışanlara beslenmek, giyinmek, eğlenmek haram sanki kahrolası düzende. Hiçbirimiz geleceğimizden emin değiliz.

Şunu iyice anlıyoruz ki; işçi-köylü -esnaf olarak dertlerimiz, sorunlarımız aynı. Çalışıyormusun aynı dertlilerden birisin. Çünkü ülkemiz, sermayesine sermaye katmayı tek görev bilen iç sömürücüler ile onların işbirliği ve ortaklık yaptığı dış sömürücülerin at oynattığı bir düzendedir.

Atalarımız " Tarlada izi olmayanın harmanda gözü olamaz" demişler. Tarlada! Çalışan bizler (İşçi-köylü-esnaf), harmanda ölmeyecek kadar geçimlik alıyoruz. Gerisi ülkemizdeki sömürücülerle birlekte yadellerin cebine gidiyor.

Ben bir oto tamircisiyim. Yoksul köylü çocuğuyum. Her yoksul köylü gibi babam da geleceğinden emin değildi. Beni okutmak isterdi ama okutamazdı. Beni tamirci çırağı vermek en uygun iş olurdu. Köyümden, yuvamdan ayrılıp, kasabada bir ustanın yanına çırak olarak girdim. Sanat belleyip usta olacak, ekmeğimi kazanacaktım. Sanayi çarşısında nice dükkanlar, dükkanlarda, atelyelerde nice çıraklar vardı. Hepsi halk çocuğu, hepsi aynı amaç için gelmişlerdi. Yaşantıları aynı idi; çırak yaşantısı.

Babam; "Eti senin, kemiği benim ustam. Bir şeyini istemiyom. Sadece altın bileziği taksın koluna" demişti. Atelyeye en erken gelen çırak, en çok ezilen çırak, o gün atelyedeki işten elini en son çeken de yine çırak. Çıkınca nereye mi? Bir kaç kuruş bahşiş damladı ise doğru sinemaya. Evde sabaha kadarki hayat çekilecek cinsten değil. Eğer birinin yanında kalıyorsan, akşam sabah ev hizmetleri de seni bekler. Yok eğer birkaç arkadaşla ev tutmuşsan açlık-soğuk canına okur. Ertesi gün yine aynı yaşantı devam eder. Bu kahrı yedi yıl çektim.

Babam hep derdi; "Aman oğlum dikkat et" ustamsa "Dikkat et, boşuna gelmedin buraya. Zenaat öğrenecen". Bakardım tüm çıraklar üç aşağı beş yukarı benimgibi.

Aklım bazan garsonlara takılırdı. Lokantada garson olsam aç kalmazdım bari! Terzi çıraklarına ne demeli? Yazın gölge, kışın sıcak! Ya berber çırakları? Üstü başı tertemiz! Düşünürdüm böyle. Düşünmek, düşünebilmek iyi şey. Ve şu sonuca varırdım ki, tüm çıraklar ve garsonlar zenaat öğrenecekler. Usta olacaklar. Açacaklar bir dükkan, kurtulacaklar el kapısından. Artık, onlar çırak-garson çalıştıracaklar. İşte bu düşüncelerle yedim yedi yılı. Şimdi tamirci ustasıyım. Borç-harç biraz alet-edevat düzdüm, çalışıyorum. Oğlum ekmeğine kavuştu diye ferahladı babam. Ama hiç de öyle değilim. Çünkü köylü olan babam gibi ben de sömürülüyorum. Geleceğimden emin değilim. Hayat pahalılığı karşısında her geçen gün belim bükülüyor.

Yukarıda kabataslak anlattığım çıraklık hayatını (Çırak-garson sömürüsünü) şimdi daha iyi anlıyorum.

Çıraklar her türlü haktan yoksundurlar. Ücretleri haftalık üzerinden verilir. Şöyle ki;

	Ye.pa.	Haf.
İşe baş.gün.	2,5	5.-
1 yıl sonra	3.-	10.-
1,5 yıl son.	4.-	20.-
2 yıl sonra	5.-	30.-
3 yıl sonra	5.-	50.-
4 yıl sonra	5.-	70.-
5 yıl sonra	5.-	75.-
6 yıl sonra	5.-	100.-
7 yıl sonra	5.-	125.-
8 yıl sonra	5.-	175.-

Yağ lekesi içinde akşama kadar oto ile boğuşan, askerlik çağına gelmiş genç kalfa 5.-TL yemek parası, 175.- TL. haftalıkla yaşar.

Çırak şöyle düşünse ve sorsa:

- Çırak çalışır, çalışır, öğrenir ustalaşır, kalfa olur. Çıraklar ve kalfalar olmasa atelye ne olur? Durur. (Patronun çalışıp çalışmaması işyerinin çapına, patronun zenginliğine bağlıdır.) Öyleyse atelyede yapılan iş herşeyden önce çırak ve kalfaların eseridir. Ama hakkı 5.-TL. yemek parası, 175.-TL. haftalık mıdır kalfanın?..Elbette hayır. Bu hak nasıl elde edilir? İşte asıl mesele burada.

Ülkemizde, sömürücü dış devletlerin firmalarının komisyoncusu kişiler ve aileler; kısaca "takma-takıştırma sanayi" diyebileceğimiz MONTAŞ SANAYİİ'nde yabancı firmaların ortağı ve işbirlikçisi olmuşlardır. Türkiye halkını alabildiğine sömürmektedirler. İşte bu sömürü çarkının dişlileri arasında eziliyorlar ÇIRAKLAR ve GARSONLAR da.

Biz bu yabancı firmaların adını yabancı dilce söyliyemeyiz ama, mallarının onarımı, tamiri hep elimizden geçer. İsimleri de şunlardır:

1- Fargo
2- Desoto
3- Peco
4- Gudir Lastik fabrikaları
5- Magirus otobüsleri
6- Desoto
7- Villis cipleri
8- Uzay cipleri
9- Bedford kamyonları
10-Lantiver cipleri
11-Rönolt minübüs otobüsleri
12-Deutus kamyon ve traktörleri
13-Mersedes acentası
14- Man kamyon ve otobüsleri
15- Şeyrsler firması (DOÇ otomobilleri)
16- Uniroyal lastikleri Anonim Şirketi
17- Amerikan motor-Kompresör.

Bu firmaların mallarının parçaları dışardan ateş pahasına alınır, içerde montajı yapılır. Eğer içerde (ülkemizde) yapılıyorsa sermayenin yarısı dış sömürücü firmanın, yarısı da onların içerdeki ortaklarının, işbirlikçilerinindir.

Bizim bedenimiz çalışır, ter dökeriz; onlarınsa sermayeleri çalışır, servetlerine servet katarlar.

Artan hayat pahalılığı. çekilmez hale gelen yoksulluk; onların daha çok sömürdüğüne, daha çok zengin olduklarına işarettir.

Eğemen güçler iktidarının "karşıt görüşlü gruplar mücadelesi" diye örtmeye çalıştıkları mücadele, sömürülenlerin sömürenlere karşı verdikleri mücadeledir. Ezenle ezilen arasındaki mücadeledir.

Bu mücadelede bizim yerimiz sömürüye karşı savaşanların yeridir. Ülkemiz zenginliklerinin sömürücü (Emperyalist) devletlere peşkeş yanların yeridir. çekilmesine, karşı ko-

Bu mücadele mazlumların zalimlere karşı mücadelesidir. Ülkemizde bu mücadele; BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYE için verilmektedir. Bizler bu mücadelenin dışında kalamayız.

"Kendi davası için savaşmayan,
Savaşacak başkasının davası için!..."

Oto Tamircisi
Ali EREN
ÇORUM

ARKADAŞ!

Halkın Kurtuluşu Gazetesi'nin çıkacağının ilanını duyduk. Buralara ulaşır mı, ulaşmaz mı kuşku içindeyiz. Sizin tarafınızdan Derneğimize postalamanızı istiyoruz. Yazışmak, temel ilkelerde birleşmek ereğimiz.

Devrimci selamlar.

Alaaddin ÖĞÜTÜCÜ
Kınık Sosyal Yardımlaşma
Kültür Derneği
Kınık-İZMİR

ALAADDİN ÖĞÜTÜCÜ ARKADAŞ!

Gazetemizi derneğinize postaladık. Gazetemizin halkımıza ulaşması konusunda bize yardımcı olacağınızdan kuşkumuz yok.

Kınık halkının ve bütün civar halkın meseleleri, mücadeleleri konusunda haberlerinizi bekliyoruz. Kınık ve civarı, bildiğimiz kadarıyla tütün yetiştiriyor. Tütün baş fiatları orada nasıl karşılandı? Tire'de ve Akhisar'da tütün mitingleri oluyor. Kınık'ta da böyle bir miting düzenlenemez mi?

Mektuplarınızı bekliyoruz. Mücadelenizde başarılar dileriz.

HALKIN KURTULUŞU

HALKIN KURTULUŞU Gazetesi'ne,

Kardeşler çıkardığınız gazeteden çok sevindik. Sizden isteğimiz yazdığınız kelimeleri yani; sosyal emperyalizm, sosyal faşizm, revizyonizm, reformizm ve ne kadar bilsekte sendikalaşma, grev ve grevlerde ne yapılacağı, bir grevin direnişin kanuni yollarını ve en önemlisi onyedi onaltıncı ve işçileri ilgilendiren iş maddelerini açıklamanız. Sonra ben iki aydır işsizim benim gibi bir sürü işsiz var. Onlar nasıl mücadele edecek onu da anlatın. Şimdi avukatın telefonuna bakıyorum. Günde 10 saat, haftada 150.-TL. Başınızı ağrıttıysam kusura bakmayın, hepimize başarılar.

İstanbul Kadıköy'den
Nazım TAŞKENT

NAZIM ARKADAŞ!

Mektubunda belirttiğin eksikliklerimizi gidermek için çalışacağız. Gazetemiz'de iş kanunuyla, sendikalar kanunuyla ilgili yazılar çıkacak. Ayrıca işsizlerin mücadelesi nasıl olmalıdır diye soruyorsun. Neden Türkiye'de ve bütün kapitalist ülkelerde milyonlarca işsiz vardır? İşsizlik meselesini kökünden çözmek mümkün müdür? Nasıl mümkündür? Gazetemiz bu konuda da devrimci teorinin ve pratiğin bilgi ve tecrübelerinden yararlanarak yazı yayınlayacak. Sen de düşüncelerini bize yazarsan seviniriz.

Selamlarımızı ve başarı dileklerimizi yolluyoruz.

HALKIN KURTULUŞU

29 Ocak 1976 tarihli Cumhuriyet Gazetesi'ne vermiş olduğunuz reklamda "HALKIN KURTULUŞU" adlı bir gazete çıkarılacağından söz ediliyor ve yazışma adresi veriliyor. Yazışmalar hangi konularda olabilir? Eğer amatör bir muhabire ihtiyacınız varsa oturduğum ilin muhabirliğini yapabilirim. Ayrıca kendi olanaklarımla almış bulunduğum fotoğraf makinesiyle önemli olayların resimlerini çekip sizlere gönderebilirim. Bu konudaki fikirlerinizi yazı ile adresime gönderebilirsiniz.

Saygılarımla
Mehmet ALKAN
Hacısiyam Mahallesi
Tokatlı Sok. No: 12
GİRESUN

MEHMET ALKAN ARKADAŞ!

Mektubun bizi çok sevindirdi. Elbette Giresun'dan bize haber ve fotoğraf gönderecek bir muhabir arkadaşa ihtiyacımız var. Giresun halkının dertlerini, meselelerini, halka yapılan bütün haksızlıkları, baskıları, oyunları, gazetemize yaz. Halkın iliğini kemiğini emenler ne dolaplar çeviriyor? Fındık tüccarları fındık yetiştiricilerini nasıl sömürüyor? Faşist baskılara karşı köylüler, öğretmenler, memurlar nasıl direniyor? Giresun'da fabrika var mı? İşçilerin şikayetleri nelerdir? Bütün bunları işçilerle, köylülerle, öğretmenlerle konuşarak bize yaz. Onların da yazmalarını sağla.

Muhabir kartı göndermek için iki adet vesikalık fotoğrafını bekliyoruz.

Selam eder, başarılar dileriz.

HALKIN KURTULUŞU

ZİNDANLAR'DAN SESLENİŞİM

Seni görürüm, zindanların karanlıklarından,
Sana bakarım, mapushane'nin parmaklıklı penceresinden;
Kara gardiyan ağladıkça, anlarım ki, sen ilerliyorsun,
Ve beklerim, gözümde yaşlarla aydınlık yarınları;
Kulun kula kul olmadığı günü hayal ederim.
Kollarımda zincir, ayağımda prangalarla....
Seni sever ve seni düşünürüm....
Düşündükçe coşarım, dalgalı bir deniz olurum.
Ama gardiyan vurdukça süt liman olurum.
Ve yine de bilirim ki, bir devrimci ölür, ölmesine ya
Anadolu toprağı bin devrimciler doğurur.
Ve böylece yeniden doğarız ölümlerle...

Atillâ OĞUZ

SELAM OLSUN KÖYLÜME İŞÇİME VE HALK İÇİN MÜCADELECİ YOLDAŞLARIMA.

DÜZELTME

Gazetemizin 1. sayısında İşçi Köylü mektupları" köşesinde 2 sütun 10-12. satırları, "Kendilerini seçimde oylarıyla destekleyecek kişilerin kendi firmalarını veya tanıdıklarının firmalarını Or-Ko'ya sokarlar; ve böylece yönetimden ayrılmamayı sağlarlar." şeklinde düzeltir, özür dileriz.

DOSTLAR;

"Halkın Kurtuluşu" adlı derginizden hiç daha okumadım. Ben, Uşak ilinin Ulubey ilçesine bağlı İnay Köyü'ndenim. Köyde devrimci potansiyelimiz iyi.

Bize derginizden gönderirseniz memnun olacağız.

İnaylı Devrimciler Adına
Muammer SAKARYALI
İnay Köyü P.T.T. Acentesi
Ulubey/UŞAK

MUAMMER ARKADAŞ!

Gazetemizi adresinize gönderdik.

Gazetemiz köyde ne kadar satılabilir? Ulubey ilçesinde satılabilir mi? Devrimci arkadaşlarımızın, faşizme karşı mücadele eden arkadaşlarımızın gazeteyi halkımıza ulaştırmak görevidir diye düşünüyoruz. İnay köyünden arkadaşlarımızın ve senin mektuplarını bekliyoruz. Bize köyün meselelerini anlatın.

Selamlar ve başarılar.

HALKIN KURTULUŞU

TOPLU SÖZLEŞME GÖRÜŞMELERİNE NASIL HAZIRLANALIM ?

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE

İşçilerin ücreti, patronla işçi arasındaki bir anlaşmayla tesbit edilir. Bu pazarlıkta kapitalistler işçilere mümkün olan en düşük ücreti ödemek için mücadele ederler. Çünkü daha düşük ücret kapitalistler için daha çok kar demektir. İşçiler ise, kendilerinin ve ailelerinin daha iyi şartlarda yaşamasını sağlamak için; insan gibi yaşamak için, alabilecekleri en yüksek ücreti almaya çalışırlar. Bir işçi, ister bir inşaatta, ister bir pamuk tarlasında, isterse bir demir döküm fabrikasında çalışsın mutlaka ücreti için patronla pazarlığa girişir, ücretini yüksek tutmak için mücadele eder.

Tarihi tecrübeleri işçi sınıfına ücret mücadelesinin örgütlü olarak vermesi gerektiğini öğretti. Çünkü işgücünden başka satacak bir şeyi olmayan tek bir işçi, kapitalistlerin karşısında çok güçsüzdür. Geniş işsiz yığınlarının fabrika kapılarında bekleştiği kapitalist toplumda, patronlar "ücretimi yükseltin" diyen işçiyi kapı dışarı edip, yerine daha düşük ücretle yeni işçi alırlar. İşçiler, kapitalistlere karşı tek tek direnmek yerine, topluca ve örgütlü olarak mücadele ettikleri zaman ücret pazarlığında başarıya ulaştıklarını gördüler. Sendika kurma ve grev yapma haklarını, kanları pahasına kazanıp kanunlaştırdılar.

Kapitalistler ise, tek tek fabrikalarda ücretleri düşürmek için işçilerin örgütlü mücadelelerini kırmaya çalıştıkları gibi, ellerinde bulundurdukları devlet cihazı eliyle de işçilerin örgütlü mücadelesini engellemek için çalışırlar.

Ülkemizde sendikalaşmış olan işçilerin patronlara olan ücret mücadelesi sendikalar eliyle sürdürülür. Sendikalar, üye işçilerin adına hem işkolu seviyesinde, hem de işyeri seviyesinde toplu sözleşmeler imzalayarak işçi ücretlerini tesbit ederler.

İster Türk-İş'e ister DİSK'e bağlı sendikalar, ya da bağımsız sendikalar toplu sözleşme görüşmelerini nasıl yürütüyorlar? Onbinlerce sendikalı işçi, kendilerinin ve ailelerinin hayatlarını doğrudan doğruya ilgilendiren toplu sözleşmelerin yapılması sırasında nelere dikkat etmelidirler? Üyesi bulundukları sendikaları nasıl kontrol etmelidirler?

Ülkemizde bir sınıf sendikacılığı yoktur. Yani işçi sınıfının günlük talepleri uğruna mücadelesini işçi sınıfına ihanet etmeden yürütecek ve bu ekonomik mücadeleyi siyasi mücadeleyle birleştirecek bir sınıf sendikacılığı yoktur.

İşte bunun için toplu sözleşme görüşmeleri daha da önem kazanıyor. Çünkü işçiler, toplu sözleşme sırasında eğer ücretlerini yükseltmek ve aldatılmak istemiyorlarsa, hem patrona hem de sarı ve revizyonist sendika ağalarına karşı mücadele etmek zorundadırlar.

ESKİ TOPLU SÖZLEŞMEYİ UZATMADA PATRON VE SARI SENDİKA OYUNLARI

Toplu sözleşmeler, en çok üç yıl sonra yeniden tekrarlanmak zorundadırlar. İşçiler, yükselen hayat pahalılığının derecesi önceden kestirilemeyeceği için toplu sözleşmeleri kısa aralıklarla yapmak isterler. Kapitalistler ise, bu süreyi uzatmak ve işçileri uzun bir süre için, ücretleri için mücadele edemez duruma getirmek isterler. Öyleyse toplu sözleşmede başlangıç tarihini görüşmelerin başladığı tarih olarak kabul ettirmeye dikkat etmeliyiz. Çünkü bazan 7-8 ay süren görüşmelerin sonunda başlangıç tarihi en son gün olarak tesbit edilirse, toplu sözleşme işçilerin gözünden kaçırılarak patronların lehine kendiliğinden 7-8 ay uzatılmış oluyor.

Bir de işçiler sendikalarını değiştirmişlerse, eski sendika, yeni sendika toplu sözleşme yetkisini alamasın diye toplu sözleşmeyi zamanında feshetmeyerek bir yıl daha uzatabiliyor. Bu halde işçiler bir yıllık bir zamanda ücretlerini yükseltmek için mücadele edemez duruma düşüyorlar. Hem de eski sendika işçileri, toplu sözleşme yetkisi alamayan yeni sendikalarından geri çevirmek için zaman kazanıyor, sendika seçme özgürlüğünü baltalıyorlar.

Demek ki hem aradan kaçırılan 7-8 aylık bir zamanı patrona hediye etmemek için dikkat etmeli, hem de zamanı gelince sendikanın toplu sözleşmeyi feshedip etmediğini kontrol etmeliyiz. Sendikalar toplu sözleşmeyi feshedip etmediklerini Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne bildirmek zorundadırlar. Sendika işçilerden toplu sözleşmeyi feshedip etmediğini gizleyebilir. Ya da feshetmediği halde feshettim diyebilir. Gerçeği Bölge Çalışma Müdürlüğü'nden öğrenmeli, feshetmemişse feshetmesi için sendikayı zorlamalıdır. Sendika ağaları işçilerin hayatlarıyla oyun oynanamayacağını bilmelidirler.

TOPLU SÖZLEŞMEYE HAZIRLIK.

Toplu sözleşme dönemleri işyerlerinde en geri işçilerin bile canlandığı bir dönemdir. Ücret zammından ikramiyelerdeki artışın ne kadar olması gerektiğine, yemeklerin ve servis arabalarının değiştirilip değiştirilmemesinden yeni iş elbiselerinin nasıl olması gerektiğine kadar her şey konuşulur. Fakat bu konuşmalar bir sonuca bağlanmalı, istekler açık bir şekilde tek tek tesbit edilmelidir. Burada en çok dikkat edeceğimiz nokta, toplu sözleşmenin sendika ağaları tarafından bir olup bittiye getirilip habersizce imzalanıvermesidir. İşçiler kendi aralarında yeni zamları konuşurlarken, sendika ağalarının kapalı kapılar ardında işverenin istediği toplu sözleşmeye imzayı basıvermesi tehlikesine karşı uyanık olmalıyız. Bir çok yerde sendikalar, toplu sözleşmeleri işçilerin haberi olmadan imzalıyorlar. Türk-İş'e bağlı sendikalı işçiler hatta toplu sözleşmenin zamanından bile habersizler. İşte bunun için işyerindeki bütün işçiler birinci ve ikinci sene için ücretlere istenecek zammı kararlaştırmalı, sosyal haklar konusunda, iş garantisi konusunda neler isteyeceklerini tartışmalı, sonuçları sendikalarına bildirmeli, sendikalarını mücadeleye zorlamalıdırlar. İşçilerden habersiz toplu sözleşme imzalayan, ya da işçilere zorla veya çeşitli hilelerle işverenin istediği ücreti kabul ettirmeye çalışan hain sendika ağalarını sendikalardan temizleyip atmalıdırlar.

TOPLU SÖZLEŞMEYE HAZIRLIK DÖNEMİNDE ANKETLER NE İŞE YARIYOR?

Türk-İş'e bağlı çok az sendikada, DİSK'e bağlı bir çok sendikada toplu sözleşme görüşmelerinden önce sendika yöneticileri işçilere anket dağıtırlar. Sendikacılar işçilere "arkadaşlar, yeni toplu sözleşme için isteklerinizi yazın. Biz bu isteklere göre toplu sözleşmeyi imzalayacağız" derler. Bununla işçilere "Bakın biz sizden habersiz toplu sözleşme imzalayan sarı sendika değiliz" demek isterler. Acaba gerçek öyle midir? İşçiler toplu sözleşmeden önce kendilerine dağıtılan, sonra da sendika yöneticileri tarafından dolap köşelerine atılan bu anketlerin hiç bir işe yaramadığını, yöneticilerin bunları hiç dikkate almadığını çok iyi biliyorlar. Öyle iyi biliyorlar ki, işverenden önce kendilerini temsil eden sendikayla pazarlığa oturmak için ücret zammını iyice yüksek tutuyorlar. Hatta bazen olmayacak zamlar isteyerek sendika yöneticileri ile alay ediyor, "biz sizin bu anketleri nasıl bir aldatmaca olarak kullandığınızı biliyoruz" diyorlar.

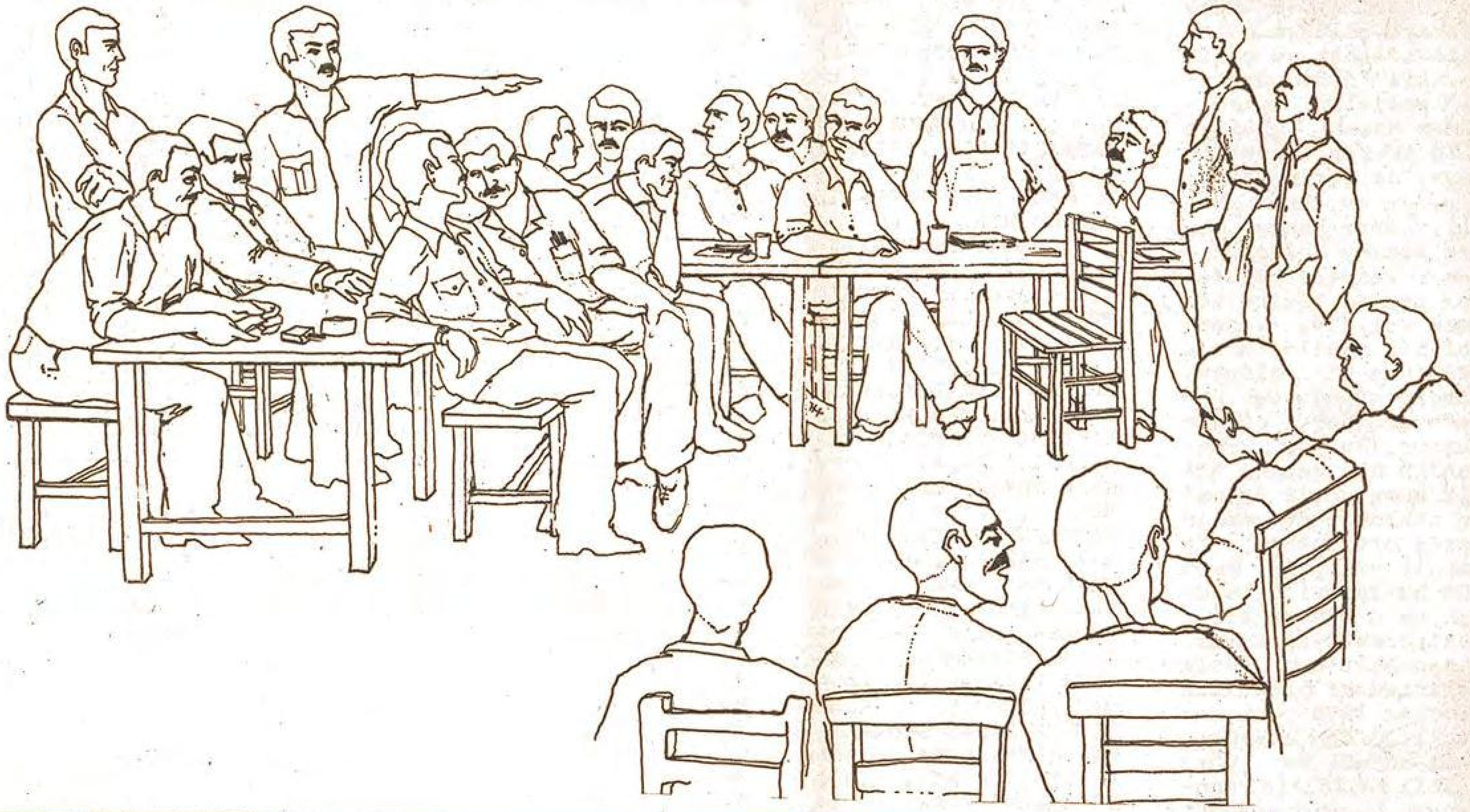
Gerçekten de bugün ister Türk-İş, ister DİSK'e bağlı sendikalar tarafından dağıtılan anketler tam bir aldatmaca ve yasak savmadır. Gelişigüzel sıralanmış sorular soran bu kağıtlar anket bile değildir. Çünkü işçilerin taleplerinin neler olduğunu tesbit etmek amacıyla düzenlenmemişlerdir. Anketler, işçilerin talepleri için mücadeleyi azimle yürüten devrimci sendikalar tarafından düzenlendiği zaman elbette toplu sözleşme görüşmelerine ışık tutarlar. Çünkü işçiler, patronların karşısında kendi önderlerinin, anketteki istekleri için mücadele edeceklerini, bütün işçileri isteklerin kazanılması yolunda mücadeleye sevkedeceklerini bilirler.

TOPLU SÖZLEŞMEYE HAZIRLIKDA EN ÖNEMLİ NOKTA: İŞÇİLER TAM BİR BİRLİK İÇİNDE İŞİ BIRAKMAYA HAZIR OLMALIDIRLAR.

Fakat taleplerin tesbitinde anketler tek başlarına yeterli değildir. Toplu sözleşme görüşmelerinden önce sendika yöneticileri işçilerle toplantılar düzenlemeli, işçiler tek tek taleplerini belirtmelidirler. Bu toplantılarda talepler uğruna nasıl mücadele edileceği kararlaştırılmalı, işçiler kendi seçecekleri uygun bir zamanda grev silahına sarılmak için hazırlanmalıdırlar. Çünkü işvereni işçilerin taleplerini kabule zorlayan şey işçilerin işi bırakma tehdididir. Kapitalistler, ancak fabrikada işin durmasından korkarlar. Her grev, her iş bırakma kapitalistler için egemenliklerine indirilen bir darbe, işçiler için bir mücadele okuludur.

Gelecek sayıda:

TOPLU SÖZLEŞME GÖRÜŞMELERİ NASIL YÜRÜTÜLMELİDİR?

Otoyol İşçileri Elbet Birgün Bu Sendika Ağalarına Hadlerini Bildirecekler

"Kartal-Maltepe'de bulunan Oto-Yol Sanayi A.Ş.de 20.10.1975 tarihinde işe girdim. Türkiye'deki işsizler ordusunun arasından çıkıpta bir işe başladım. Fakat bugün Türkiye'de Emekçi halkın üzerinde oynanan faşizan oyunlar, Oto-Yol Sanayii'nde de uygulanmakta, yurtseverliğinden, düşüncesinden başka bir suçu olmayan işçiler bir oldu bittiye getirilip işlerine son verilmektedir. Benim iş aktimde böyle bir oldu bittiye getirilerek feshedilmiştir.

Emperyalizm ve onun Türkiye'deki ağababaları, işbirlikçileri, işçi sınıfının uyanmasını istememekte ve elinden geleni bu yolda harcamaktadırlar. Fakat ne kadar engellemeye çalışsalar da terör, baskı ve şiddet hareketleri işçi sınıfının uyanışını, sosyalizmin akışını durduramayacaktır.

OTO-YOL SANAYİİ'NDE OYNANAN OYUNLAR

Oto-Yol Sanayii'nde oynanan oyunlar, bugün Türkiye'de oynanan faşizan oyunların bir parçasıdır. Oto-Yol Fabrikası, sarı sendika Otomobil-İş Sendikası üyesidir. Oto-Yol Fabrikası'ndaki işçi kardeşlerim, elbette bir gün bu sendika ağalarına hadlerini bildirecekler, devrimci sendikalarını kendileri seçeceklerdir.

Devrimci olmaktan, doğruyu düşünmekten başka hiçbir suçu olmayan biz işçileri, kış ortası sokağa atmak, aç bırakmakla doğru bildiğimiz yoldan döndüremiyeceklerdir. Sarı sendikacılar ve onların satılmış temsilcileri bir daha geri dönmemek üzere yıkılıp gitmeye mahkumdurlar.

OTO-YOL FABRİKASI'NDAKİ YÖNETİM TAM BİR FAŞİST UYGULAMADIR.

Oto-Yol Fabrikasında tam bir faşist uygulama var. İşyerinde çalışırken işçiler üzerindeki izlenimlerim şöyle oldu; Fabrika'da kimse durumundan memnun değil. Çoğunluk, 40.-TL. asgari ücretle çalışmakta, ellerine 915.-TL. geçmektedir. Bir de bunların çolukları, çocukları olduklarını düşünün: Bunun için "Arkadaş ücretlerimiz az, Koç villalarda lüks dairelerde oturur, bizim ise beş on kuruşla ağzımızı tıkarlar" dediğimde bu suç oluyor. Tekelcilerin sömürüleri ise mübah oluyor. Ve onların sömürülerine göz yuman sarı sendikacılar ise bizi ezmeye yıldırmaya çalışırlar.

Ben gidip de Baştemsilci Lütfü'ye, "toplu sözleşme ocak ayının birinde başladı. Biz Cumartesi, Pazar mesaiye geliyoruz. Mesai ücretleri verilecek mi?" dediğimde Lütfü'den aldığım cevap şu oldu. "Daha bana şimdiye kadar bir işçi gelip de böyle bir soru sormamıştı. Senden başka uyanık yok mu?" dedi. Efendilerine yaranmak için şeflerle müdür, birbirleriyle yarış ediyorlar. Sözde temsilciler de onların faşist uygulamalarına göz yumuyorlar.

YA HEP BERABER YA HİÇ

2.2.1976 tarihinde çıkışımı verdiler. Neden çıkarıldığımı sorduğumda "Sen daha iyi bilirsin, ilerde tehlikeli olacaksın" dediler. İşte benim çıkışımı bir oldu bittiye getirdiler. İşveren ve sendika ağaları işbirliği yaptılar. Şimdi ben çıkışım verildi diye yine konuşmayacak mıyım? Patronların ve sarı sendikacıların çevirdikleri dolapları anlatmayacak mıyım? Hayır, şimdi daha iyi biliyorum ki bunlarla mücadele etmezsek bunlar düzenlerini sürdürecekler, daha bizim sırtımızdan milyonları vuracaklar. Bizim kurtuluşumuz tek tek olmayacak. Ya hep beraber ya hiç.

Arkadaşlar, patronların ipliklerini pazara çıkaralım, teşhir edelim ki, Yüce Sosyalizmin zaferi çabuklaşsın.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ VERDİĞİ DEVRİMCİ MÜCADELE."

OTO-YOL SANAYİ A.Ş.'DEN ATILAN HİKMET GÜLSEVEN

HALKIN KURTULUŞU

FAŞİST ZULÜMLER

(Baş.sa.1'de)

Kaçakçılık bahanesiyle köylere baskınlar yapılır. Çoluk çocuk, kadın erkek bütün yoksul halk falakaya yatırılır, dayaktan geçirilir. İnsanlık dışı uygulamalar yapılır. Amaç Doğu halkının uyanışını, bilinçlenmesini önlemek, emekçi halkımızı sindirmek ve yıldırmaktır. Bu nedenle faşist baskılar, zulümler katliamlar hiçbir zaman eksilmemiş, hep artmıştır. İdil katliamı, bunların bir parçası ve devamıdır.

Faşist zulümlerle halkımızın uyanışı önlenemez. Jandarma ve komando zulümleri Doğu halkının mücadelesini engelleyemez. Baskılar ve katliamlar, halkımızın egemen sınıflara ve faşistlere karşı olan kinini, öfkesini biler. Bilinçlenmesini, uyanmasını hızlandırır. Dünyanın hiçbir yerinde faşizm, halkın kurtuluşunu önleyememiştir. Dünyanın her yerinde emperyalizm ve faşizm, gerilemekte, devrimciler zaferler kazanmaktadırlar Faşist yönetimler birer birer devrilip gitmektedirler.

İdil katliamı karşısında bütün yurtseverler, devrimciler, sosyalistler susmamalı, seslerini yükseltmelidirler . Şoven baskılara, faşizan uygulamalara, komando ve jandarma zulümlerine karşı etkin mücadele vermelidirler. Halkımızın kurtuluşu için ölümü bile seve seve kucaklarız. Hiçbir güç bizi mücadelemizden alıkoyamaz.

KAHROLSUN FAŞİZM VE SÖMÜRGECİLİK.

YAŞASIN HALKIMIZIN KURTULUŞ MÜCADELESİ.

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ.

MARDİN'DEN BİR OKUYUCU

HALKIN KURTULUŞU

(Baş.sa.1'de)

3-4 senedir Zeytinburnu Kazlıçeşme deri fabrikaları ve dokuma fabrikalarında işçilik yapmış ve daha askerliğini yapmamış gencecik işçilerdir. Talebelikle hiç bir ilgileri yoktur. Bütün emekçi halkımızın ve özellikle çok zor geçinenlerin yaptıkları gibi Hasan AKSU ile Atilla ÖZKAN'da bir gecekonduda beraber yaşıyorlardı. 17 Ocak 1976 cumartesi gecesi Zeytinburnu Yenidoğan'da daha evvelce sık sık gidip oturduğumuz, eğlendiğimiz ve sırası geldiğinde oradaki tanıdık işçi arkadaşlarımızla beraber ülke sorunları üzerinde konuştuğumuz ve tartıştığımız bir kahvede arkadaşımız Hasan AKSU'yu yakalayan polis, derhal acımasız bir şekilde dövmeye ve kim olduğunu ne iş yaptığını sormaya başlamıştır. Arkadaşımız Hasan AKSU, götürüldüğü emniyet 2.nci şubede de aynı işkenceyi görünce dehşete kapılmış ve ismini dahi söylemekten çekinmiştir. Bunun üzerine 7-8 tane arabaya doluşan motorize silahlı ve çelik yelekli "ölüm mangası" polisler, arkadaşımız Hasan AKSU'yu alıp tekrar Zeytinburnu'na getirmişlerdir, ev ev, bakkal bakkal, kahve kahve, sokak sokak dolaştırılarak rasgele ve terör estire estire her kese zorla ve kanunsuz bir şekilde Hasan AKSU'nun kim olduğu, nereli olduğu ve nerede oturduğu sorulmuştur. Bu şekilde Hasan'ın hüviyetini tesbit eden polis Hasan'ın oturduğu evi ve kimlerle oturduğunu da tesbit etmiştir. Ve bütün bu işleri geceleyin ve o civara terör estirerek yapmıştır. Hasan Aksu'nun evinin yakınındaki bakkaldan 18 Ocak 1976 günü saat 11.30 da oturduğu evin adresi ve yeri tesbit edildikten sonra eve baskın yapmayı düşünen polis, saat 12.00 den itibaren evin yakınındaki yeşilçam sinemasının önünde iki tane sivil polise davul çaldırtarak baskın esnasındaki silah seslerini bastırmak ve baskın esnasında oraya yığılabilecek emekçi halkımızı , öfkesinden çekindiklerinden sinemanın önüne davulun çalındığı yere toplamak istiyorlardı. Nitekim öylede yaptılar, yani Atilla ÖZKAN'ın evine baskın yapan polis, bir yandan yeşilçam sineması önünde davul çaldırtırken diğer yandan Atilla'nın evine baskın yapıp Atilla'yı kurşuna dizdiler.

KAPININ ZİLİNİ ÇALAN POLİSE KAPIYI AÇAN ATİLLA ÖZKAN, EVE GİREN İKİ TANE ÇELİK YELEKLİ POLİS TARAFINDAN ELLERİ YUKARI KALDIRTILARAK TESLİM ALINMIŞTIR. HEMEN ARKADAKİ ODAYA GEÇEN POLİSLER ODADAKİ ALİ NAKİ ÖZKAN VE MUSTAFA YAPIŞKAN'I DA ELLERİNİ HAVAYA KALDIRTARAK TESLİM ALDILAR.BUNDAN SONRA TEKME TOKAT ATİLLA'YA VURMAYA BAŞLAYAN POLİS ŞEFLERİNDEN METE ALTAN'A ATİLLA ÖZKAN'IN KARŞILIK VERMESİ ÜZERİNE ÖTE YANDAKİ POLİS, ZATEN BÖYLE BİR DURUM BEKLEMİŞ OLACAK Kİ SİLAHSIZ OLAN ATİLLA'YA TABANCASINI BOŞALTARAK ÖLDÜRDÜ. METE ALTAN'DA ELLERİ HAVADA TESLİM ALINMIŞ DİĞER ARKADAŞLARIMIZA ATEŞ ETTİ. MUSTAFA YAPIŞKAN BACAĞINDAN YARALANDI. ALİ NAKİ ÖZKAN DA PANTOLONUNU DELİP GEÇEN KURŞUNLA CANINI TESADÜFEN KURTARDI. ATİLLA ÖZKAN YERDE CAN ÇEKİŞMEKTEYKEN EVE DOLUŞAN 8-10 TANE POLİS TARAFINDAN TEKMELENMİŞTİ.

DAHA EVVELCE ATİLLA ÖZKAN'IN VE DİĞER BİR ARKADAŞININ SİLAHINI ALAN POLİS KAPIYA ÇIKIP BOŞA HAVAYA ATEŞ ETTİ. BÖYLECE YENİ BİR KOMPLONUN ZEMİNİ HAZIRLANDI; YANİ ATİLLA'YI ARKADAŞLARINDAN BİRİNİN ÖZELLİKLE KARDEŞİ ALİ NAKİ ÖZKAN'IN VURDUĞUNU İDDİA ETMEK VE SÖZÜM ONA KANITLAMAK İÇİN. NİTEKİM BU İĞRENÇ OYUNUNU DAHA İLERİ GÖTÜREN "ÇELİK YELEKLİ", "ÖLÜM MANGASI" MİT VE SİYASİ POLİS ATİLLA'NIN VÜCUDUNDAKİ KURŞUNLARI, YA KENDİLERİ ÇIKARDILAR YA DA ZEYTİNBURNU SAVCISI KANUNSUZ VE YETKİSİZ BİR ŞEKİLDE ÇIKARDI, OYSA BU İŞ TAMAMEN ADLİ TIBBI İLGİLENDİRİR.

BUNDAN SONRA BİZLERİ ALIP GAYRETTEPE 1.NCİ ŞUBEYE GÖTÜREN POLİS BURADA BİZLERE ZORLA VE İŞKENCEYLE KENDİ YAZDIKLARI İFADELERİ İMZALATTIRDILAR. BU İŞKENCELER ESNASINDA HEPİMİZİ, FALAKAYA ÇEKMEK, RASTGELE TEKME TOKAT DÖVMEK, İÇ ORGANLARIMIZI SARSACAK ŞEKİLDE VURMAK, KAFALARIMIZI DUVARLARA VURMAK, TIRNAK ÇEKMEK, AYAKTAN HAVAYA ASMAK, UYKUSUZ VE AÇ BIRAKMAK, ELEKTRİK VERMEK, FALAKA - DAN PATLAMIŞ AYAKLARIMIZDA YANAN SİGARAYI SÖNDÜRMEK GİBİ BENZERİ ŞEKİLDE AĞIR MADDİ VE MANEVİ BASKI VE İŞKENCE YAPTILAR.

Bu yüzden sağ ayak başparmak tırnağı çekilen ve ayağında sigara söndürülen arkadaşımız Hasan AKSU, halen sakat bir vaziyettedir. Buna rağmen 31.1.1976 günü Haydarpaşa Numune Hastahanesi'ne tedavi olmaya ve rapor almaya giden Hasan AKSU'ya Dr.Ali Fikri Ayhan (12718) "mutlaka bir suçun var ki böyle yapılmış, ben sana rapor vermem" diyerek sadece bir reçeteyle ilaç yazmıştır. Dr.Ali Fikri Ayhan(12718) ın bu davranışını yoğunlaşmakta olan faşizmden ayrı görmediğimizi ve de görülmemesi gerektiğini ayrıca belirtiriz.

MUSTAFA YAPIŞKAN'IN HAYATINDAN ENDİŞE EDİYORUZ.

AYRICA GÖZ ALTINA ALINDIĞI GÜNDEN BU YANA 17 GÜN VE GECE GEÇMESİNE RAĞMEN HALA CEZAEVİNE GETİRİLMEYEN VE BİZ EMNİYETTEYKEN DE BİZİMLE BERABER AĞIR İŞKENCE GÖREN VE BİZLERİ SADECE KİŞİ OLARAK TANIYAN MUSTAFA YAPIŞKAN'IN HAYATINDAN ENDİŞE EDİYORUZ. VE SİZİN VASITANIZLA HALKIMIZA DUYURUYORUZ. VEDE MUSTAFA YAPIŞKAN'IN BU GÜNE KADAR YANİ 17 GÜN İŞKENCEYE TABİ TUTULMASINI DA YOĞUNLAŞAN FAŞİZMDEN AYRI GÖRMEDİĞİMİZİ YİNE BELİRTİRİZ.

Gerici egemen sınıfların, yani ABD emperyalizminin ve ona bağımlı komprador tekelci burjuvaziyle toprak ağalarının emrindeki Milliyetçi Cephe iktidarı, emekçi halkımız üzerindeki sömürü ve baskısını daha da yoğunlaştırmak ve onun bu sömürü ve zulmüne karşı çıkan ve onunla beraber olmayan herkesi ezmek istiyor. Halkımızın faşizme karşı gelişen her türlü mücadelesini kanla bastırıyor. Bu yüzden banka soygunlarını, Hitler taklitçisi faşist ve ırkçı Türkeş'in MHP'siyle yine onun emrindeki komandolu MİT ve siyasi polis karışımlı Sarıyer ve Zeytinburnu Ülkü Ocaklarının bombalanmasını, MC iktidarını ilk alkışlayan ve onaylayan azılı MHP'li Prof.Dr. Nuri Mugan'ın evinin soyulmasını, Kausan Lastik Fabrikasındaki grev kırıcısı işçi kılıklı faşist komandoların evlerine ateş edilmesini, dövülmesini, Sungurlar Kazan Fabrikasındaki grev kırıcısı işçi kılıklı faşistler ile MHP'li komandoların otobüsünün önünü çevirip kurşunlanmasını ve burada iki üç komandonun yaralanmasını, v.s. gibi daha birçok olayı ve gene bu arada faşist komandolar tarafından Şişli Meydanı'nda halkın gözleri önünde durup dururken öldürülen Cezmi Yılmaz ve Halit Pelitözü'nün cenazesinin polisler tarafından kaçırılması üzerine emekçi halkımızın ve ilerici, devrimci ve demokratik yurtseverlerin bu haksızlığa karşı koyması üzerine meydana gelen olaylarda panzerlere ve polislere bomba atılmasını ve silahla karşı koyulmasını zorla ve yukarda belirttiğimiz maddi ve manevi işkencelerle bize ve giderek TİKKO (Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu) ile TKP/M-L (Türkiye Komünist Partisi/ Marksist-Leninist)ye yüklemek istediler.

Halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin her türlü yoldan gelişip başarıya ulaşmasını ve önündeki Faşizm engelini yıkmasını hiçbir zulmün durduramıyacağını, gerçekten demokrasiden yana olan her kesin bizlere yapılan işkencelere, halkımızın sömürülüp horlanmasına karşı çıkacağına inandığımızı belirtir, sizi bu yöndeki mücadeleye davet eder durumu bilgilerinize sunarız.

KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZMİ VE ONA BAĞIMLI FAŞİST MİLLİYETÇİ CEPHE İKTİDARI.

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİDEN YANA OLANLAR.

Toptaşı cezaevinde tutuklu:
ALİ NAKİ ÖZKAN,
HASAN AKSU,
SEYFİ CANSU.

CHP milletvekilleri

(Baş.sa.1'de)

latyalılar, Adıyamanlılar, Arabanlılar!...

Yaşadıklarınızı duyduklarınızı, gördüklerinizi yazın, duyurun..

Yazın, duyurun ki biz de işçilere, köylülere, bütün emekçi halkımıza anlatalım Malatya'da, Araban'da Elazığ'da olup biteni ..

Yazın, duyurun ki, birbiri ardına yalan söyleyen iktidarın has adamı Malatya Valisi Küçüktiryaki'nin iğrenç yalanları açığa çıksın.

Yazın, duyurun ki, bütün halkın düşmanı, MC iktidarı olduğunu herkes daha bir iyi anlasın.

Yazın, duyurun ki, ölülerimizin ağzına kurşun sıkan polisler, jandarma binbaşıları, Valiler insan içine çıkamasınlar. Karılarının çocuklarının yüzüne bakamasınlar.

Yazın duyurun ki, bu zulmü, bu vahşeti yurtseverlere reva gören faşist iktidarın, Malatya Valisi Küçüktiryaki'nin, Jandarma Binbaşısının, polislerin yaptıkları yanlarına kalmasın.

ELKA İŞÇİLERİ! DİSİPLİN KURULUNDA ÇOĞUNLUKTA OLMAMIZ ŞARTTIR

Baştan beri ELKA grevine sırt çeviren DİSK yöneticileri, şimdi işçiler adına toplu sözleşme imzalamak istiyorlar. Onlar bunu işçinin hayrına yapmıyor.

DİSK yöneticileri işçilerden toplu sözleşmeye işçilerin katılmaması tavizini kopardılar. Ama iş bununla bitmiyor. Onlar her ilerici talebe karşıdırlar. Şimdi sıra işçilerin disiplin kurulunda çoğunlukta olma meselesine gelmiştir. Onlar büyük bir ihtimalle, işçilerin işgüvenliğini sağlıyacak olan bu talebe de karşı çıkacaklardır. Çünkü böylece patronla anlaşıp, ilerici işçileri istedikleri zaman işten attırabileceklerdir.

DİSK yöneticileri "bir işçi atılınca, bütün işçiler ayağa kalkarsınız, disiplin kurulunda çoğunlukta olmanıza gerek yok" diyorlar. İşçiler atılınca işçilerin ayağa kalkmasını öğütleyen bu baylar, bu laflarla halen ayakta olan işçileri susturmak istiyorlar! Biz bu sahte sözlere inanmayalım.

ELKA İşçileri !.. : Disiplin kurulundan taviz verirsek bütün emekler boşa gider. İş garantisi olmadıktan sonra, alınan zammın kıymeti yoktur. Disiplin kurulunda çoğunlukta olma talebimizi, hem patrona hem de DİSK ağalarına karşı koruyalım.

DİSİPLİN KURULUNDA ÇOĞUNLUKTA OLMAK İÇİN SONUNA KADAR DİRENELİM!

HİNDİSTAN

Baş ta.2.sh.

lizme bağımlı işbirlikçi sınıfları temsil eden Gandi'yle yol arkadaşı yapıyordu. Gandi'nin en büyük desteklerinden biri revizyonistlerdi.

Sıkıyönetimin ilan edildiği 26 Haziran gecesi bir kokteyl partide, Sovyet elçisi Viktor Maltsev Gandi'nin bu kararını "önemli tarihi bir olay, hatta 1947 yılından (Hindistan'ın bağımsızlığını kazandığı) daha önemli bir olay" olarak gördüğünü söyleyerek Sovyetler Birliğinin karşı-devrimci yüzünü bir kere daha açığa vuruyordu.

Hindistan'daki gericilerin ipi Sovyet sosyal emperyalistlerinin elindedir. Modern revizyonist şefler, uzun zamandır uyguladıkları yeni sömürgeci siyaset sonucu, Hindistan'da, devlet mekanizmasının önemli mevkilerinde yüksek rütbeli subay ve memurlar arasında birçok gönüllü sovyet işbirlikçileri edinmişlerdir. Kongre partisinde, Hükümetin içindeki kongre partisi üyeleri arasında revizyonist işbirlikçilerle birlikte hareket edenler vardır.

Revizyonist H.K.P.'nin lideri Dann "Bayan Gandi'nin olaganüstü hal ilan etmesine karşı olmadıklarını söylemiş ancak Gandi'nin tutucu politikasını da eleştirmiştir." (11.1.1976 Cumhuriyet). Eleştirmeside Gandi'nin sıkıyönetimle sosyalizme ulaşmada ağırdan alması olsa gerek.

Sosyal emperyalistlerin çizdiği yolda kararlılıkla ilerleyen, ülkemizdeki revizyonist hainler de dünyadaki diğer suçortakları gibi Hint gerici yönetimine alkış tutmaktadırlar. Revizyonist "Kitle" dergisi, 91. sayısında şunları yazıyor."Hindistan'da Başbakan İndra Gandi'nin, seçimlerin bir yıl ertelenmesi ve olağanüstü durumun devam etmesi kararı iktidardaki kongre partisinin kongresinde onaylanmıştır. Bu durum ülkedeki işbirlikçilere ve gericilere indirilmiş bir darbedir. Kongre partisi bugün "Hindistan'da sağ kanadıyla iktidarda olmasına rağmen, kendi içindeki sol kesimlerin, Komünist partisinin ve genel olarak halkın baskısıyla ilerici bazı adımlar atmaktadır. Bu ilerici adımlar meyvalarını vermeden seçimlere gidilmesi gerici partilerin işine yarayacaktır. Ancak gericilerin faaliyetini sınırlayan olağanüstü durumun sürmesi gene ilerici güçlerin yararınadır."

ZAFER HİNDİSTAN HALKININ OLACAKTIR.

Revizyonistlerin açıktan açığa övdükleri Hindistan'da yığınların mücadelesi şiddetle bastırılıp, işçilerin, köylülerin topluca öldürülmeleri olağan hale getirilmiştir. Halkın birtakım demokratik talepler öne sürmesi yığın halinde tutuklamalarla sonuçlanır. Türkiye'deki gibi devrimciler sorgusuz-sualsiz katledilir. Hapishaneler işkence yuvalarından farksız hale getirilmiştir. Hukuk işlemez, tutukluların bir kısmı "yavaş yavaş" idam edilmektedir. Buna ilginç bir örnek, daha bundan 2.5 ay önce, 1 Aralık 1975 de idam edilen iki devrimcinin durumudur.

300 Tarım işçisi ve yoksul köylü, zalimliğiyle tanınmış bir toprak ağasının evini sardıkları ve sonra da öldürdükleri iddiasıyla suçlandılar. Bunların arasından Kista Govd (45) ve Jangam Phoomiah (48) adındaki iki devrimci 1971'de idama mahkum edildi. Bütün demokratik kuruluşların çabalarına rağmen, iki defa, 1972 ve 1974'de genel af ilan edildiği halde onlar bırakılmadı, cezaları da hafifletilmedi. Hint kanunlarına göre en azından cezaları müebbete çevrilmesi gerekirken, hükümetin baskısıyla yasalar işletilmedi. Gandi'nin sıkıyönetimi altında idam edildiler.

Başka bir örnek de, Negabushan Patnaik adlı devrimcinin, bir toprak ağasının ölümünden sorumlu tutularak idam edilmesidir. Patnaik, gericiler karşısında hiç boyun eğmedi Yargı organlarına karşı hiçbir zaman güveni olmadığını savunma yapmayacağını söyledi. Üç yıl ölümünü beklettiler. Patnaik, hapishaneden yazdığı bir mektubunda, "beni fizik olarak yokedebilirler, ama inançlarımı asla" diyordu.

Sosyal emperyalistlerin desteğindeki gerici Gandi yönetiminin bütün baskılarına rağmen halkın devrimci mücadelesi durmuyor. Hindistan halkı, Sovyet sosyal emperyalizmine, Amerikan emperyalizmine karşı; işbirlikçi Hint gericilerine karşı silaha sarılalı çokoldu. Devrimci mücadeleye katılanların sayısı her geçen gün artıyor. Şimdiden Sovyet sosyal emperyalizminin Asya'daki en güçlü kalesi binlerce işçiyi köylüyü hapsederek, öldürerek, milyonlarcasını faşizm uygulayarak durdurmaya kaçınılmaz sonunu önlemeye çalışıyor.

faşist tasarılar

Baş ta.1.sh.

zimki gibi ülkelerde ise geniş bir kitle temelini çok kısa bir süre için de olsa sağlayamayacaklarını bilen faşistler, esas olarak, önce devlet aygıtını, sivil ve askeri bürokrasiyi kullanarak faşist diktatörlüğü gerçekleştirmek ve daha sonra bunu kullanarak kitle temeli sağlamak yolunu seçmek tedirler.

Burjuvazinin en gerici, en kanlı kesimi olan faşist burjuvazi, 12 Mart döneminde devlet cihazını büyük çapta faşistleştirdi. CHP reformistlerinin faşizm karşısındaki uzlaşıcı tabiatlarının sonucu olan "geçmişe sünger çekme" politikasının da yardımıyla faşistler devlet kademelerindeki yerlerini korudular. Bu durumlarından da yararlanarak mevzilerini daha da genişlettiler.

Ekonomik ve siyasi buhranın yeniden daha da derinleşmesi, 1971 faşist darbesiyle bastırılan sınıf mücadelesinin yeniden keskinleşmekte olması ve halk hareketinin yeniden güçlü bir şekilde gelişmeye başlamasıyla faşist burjuvazi, MC hükümeti dönemi ile birlikte devlet cihazını bütünüyle ele geçirmek, askeri ve sivil bürokrasiyi kullanarak açık faşist diktatörlüğü gerçekleştirmek ve böylece bütünüyle egemen olmak üzere saldırıya geçti.

MC iktidarı döneminde yurtsever, demokrat, anti-faşist unsurlar devlet kurumların dan atıldılar ve sürüldüler. Bu uygulama büyük ölçüde tamamlanmakla beraber kıyım her yerde bütün hızıyla devam etmektedir. Bunların yerine ise her yerde tescilli faşist beslemeler devlet dairelerine doldurulmakta ve bunlar belde silah gezmektedirler.

Faşizm, ele geçirdiği devlet aygıtını da değiştirir ve ona bütünüyle faşist bir nitelik kazandırır. Bu değişiklik, devlet kurumlarının yapısında olduğu gibi, askeri ve sivil bürokraside de, bizzat bu bürokraside görev alan kişilerde de gerçekleştirilir.

Faşizm, halkın en açık bir biçimde, en acımasızca sömürülmesi; ilericilere, devrimcilere, yurtseverlere, başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen ve sömürülen bütün sınıf ve tabakalara karşı zor kullanılması, baskı, terör, kan ve zulüm demektir. Burjuvazinin ise en dolaysız yollardan, en hayasızca ve en korsanca zengin edilmesi demek olan faşizmin varlığını sürdürebilmek için faşist yapıdaki bir devlet cihazına ve sivil militan güçlerin yanında faşistleştirilmiş asker ve sivil bürokrasiye de ihtiyacı vardır.

AMAÇ: HALKA ZULÜM KUSAN BOŞ KAFALI ROBOTLAR YETİŞTİRMEK.

Bizimki gibi ülkelerde devlet memurlarının büyük bir kesimi, dar gelirliler içinde yer almaktadır. Üstelik her zaman keskin olan sınıf çelişmeleri, kaçınılmaz olarak bunlar üzerinde de yansıyor. Bu durum ekonomik ve siyasi buhranın derinleştiği dönemlerde daha da belirginleşiyor.

MC iktidarı, devlet kurumlarına faşistlerin doldurulması uygulamasını bir yandan sürdürürken, bunun yanında da son olarak, "psikolojik savaş saldırısına karşı, psikolojik savunma konferansları" adı altındaki bir uygulamayla askeri ve sivil bürokrasiyi devlet memurlarını faşist bir temel üzerinde yeniden eğitmek yolunu seçmiştir. Her türlü ilerici düşüncenin en büyük düşmanları olan faşistler, bütün herkesin kendi emirleri altında düşmesine basınca halka terör, zulüm, kan ve ölüm kusan boş kafalı robotlar haline gelmesine çalışmaktadırlar.

MC iktidarı, yeni getirdiği kanun tasarılarını kanunlaştırmak yoluyla var olan baskı ve terörü daha da yoğunlaştırma yolunda ilerlerken, bir yandan da bu baskı ve terörün daha gönüllü ve daha ateşli uygulayıcılarını hazırlama çabası içindedir. 12 Mart faşizminin kanlı cellatları sıkıyönetim hakim ve savcılarının, kontr-gerilla hocalarının ağzıyla kaleme alınan bu konferanslar da en küçük ilerici düşünceye karşı en büyük ve en kanlı düşmanlık öğütlenmektedir.

Bütün halkın en kanlı düşmanları olan faşistler bu konfrenaslarda "ekonomik kalkınma ve sosyal adalet tedbirlerinin" "kafi tedbir" olarak görülmemesi gerektiğini söylemektedirler. Onlar bu sözlerle kafi tedbirler olarak Zeytinburnu'ndaki, Malatya'daki, İdil'deki katliamları, faşizmin kitle katliamlarını getirmektedirler.

Faşistler, burjuva anlamda da olsa en küçük demokratik ve siyasi hak ve özgürlük kırıntılarının bile en azgın düşmanlarıdırlar. Onlar bu konferanslarda en geri anlamdaki burjuva düşünce özgürlüğü taraftarlarını bile açıkça düşman ilan etmektedirler.

FAŞİST TASARILARIN KANUNLAŞMASINI PARLAMENTO OYUNLARI DEĞİL, ANCAK HALKIN AKTİF MÜCADELESİ ÖNLER.

Bütün bunlar, faşistlerin serbestçe at oynatabilecekleri, bütünüyle kapkaranlık bir Türkiye'nin yaratılması yolundaki saldırılarını daha da azgınlaştırmakta olduklarını gösteriyor. Faşizm, bir yandan yeni faşist kanunları, bir yandan da bunların en ateşli uygulayıcılarını hazırlama faaliyetlerine , hız veriyor.

Bütün bunlara karşı, revizyonistlerin ve reformistlerinin söylediklerinin aksine biz, tasarıların kanunlaşmasına karşı, bir takım parlamento oyunları ve süslü demeçlerle yetinemeyiz. Çünkü biz, burjuvazinin kanunlarının esas olarak parlamentoda değil burjuva kulislerinde kararlaştırıldığını, kesin hale getirildiğini çok iyi biliriz. Üstelik burjuvazinin her dönemde kendi kanunlarına dahi uymak gibi bir zorunluluk duymadığını da her uygulamadan çok iyi biliyoruz. Faşizmin kesin yenilgisinin, bir devrim ve halkın demokratik iktidarı meselesi olduğunu unutmamalıyız. Bunun yanında onun her yeni adımına da kararlı bir şekilde karşı koymalıyız.

Faşizmin artan saldırısı, bize ona karşı mücadelemizi daha da yükseltmek görevini yüklüyor. Yeni faşist tedbir ve uygulamalara karşı her yerde kitle eylemleri düzenleme görevini yüklüyor. Faşizme karşı en geniş birliği en kısa zamanda gerçekleştirmemiz, faşizme karşı en geniş kitleleri seferber etmemiz gerekiyor.

Faşistlerin "psikolojik savaşa karşı, psikolojik savunma" adı altında, önce devlet kurumlarını ve sonra da bu yolla geniş yığınları faşist temel üzerinde eğitme girişimleri ise; faşizmin sınıfsal özünün açıklanması, onun ideolojik demagojisinin yerle bir edilmesi görevini her zamankinden daha da gerekli hale getiriyor.

Fehmi Altınbilek

Baş.ta.1.sh.

rinin ASİS'e geçme mücadelesinin başlangıcından, geçen yılın Şubatında yaptığı iki günlük direnişten bu yana emrindeki jandarmalarla fabrikaya gidip geleni; ELKA Patronundan tutun da, işçilerin grevini kırmaya pek meraklı olan Kartal Kaymakamına kadar "önemli" kişileri tanıyan onlarla birlikte hareket eden bu zatın ELKA'yı pek boş bıraktığı görülmemiştir

ELKA'ya yapılan en son jandarma baskınının başındaki iki subaydan birisi de Fehmi Altınbilek'ti. Bu baskında işçilere saldırıldı; grev çadırları, bekâr işçilerin devamlı kaldığı baraka yerle bir edildi; işçilerin eşyaları, yatak - yorganları çamurlara saçıldı. Fehmi Altınbilek, bu bölgedeki görevine halen sadakatle devam etmektedir.

FEHMİ ALTINBİLEK BİR MİT AJANIDIR!

Ülkü Ocakları Genel Başkanı, faşist İbrahim Doğan ve Ali Güngör, 13.4.1970 tarihinde Dr. Necdet Güçlü'yü Ankara Tıp Fakültesinde tabancayla vurarak öldürdüler. Faşist katil İbrahim Doğan'ın üzerinde yakalanan 6815296 no.lu tabanca ve mermilerin teğmen Fehmi Altınbilek'e, 6815248 no.lu tabancanın da teğmen Mustafa İlerisoy'a ait olduğu resmen tesbit ediliyor ve sadece bu iki şahsa tabancaları iade edilmekle yetiniliyor. Oysa bu iki teğmen Dr. Necdet Güçlü'yü öldürmeleri için faşist katillere emir vermemişler midir, onlara silah temin etmemişler midir? Neden haklarında herhangi en ufak bir işlem yapılmamıştır?

Bu bir tesadüf değildir. Fehmi Altınbilek bir MİT ajanıdır ve bu silahlar MİT'in bir uzantısı olan faşist teşkilata yapacağı işlerin planıyla birlikte verilmiştir.

FEHMİ ALTINBİLEK, DEVRİMCİ ALİ HAYDAR YILDIZ IN KATİLİ, YOKSUL KÜRT KÖYLÜLERİNİN İŞKENCECİSİDİR.

Fehmi Altınbilek, bir MİT ajanı olarak 12 Mart döneminde de Diyarbakır sıkıyönetiminde görev aldı. Oradan halkı sindirmek üzere Tunceli bölgesine gönderildi. Tunceli'de şehir içindeki evlere ve birçok köye emrindeki jandarmalarla birlikte baskınlar düzenledi. Şüphelendiği her köylüyü öğrenciyi, öğretmeni, esnafı gözaltına aldı, onlara işkence yaptı. Fehmi Altınbilek ve diğer MİT yöneticileri ikişer-üçer gruplar kuruyorlar, kendilerine devrimci süsü vererek, geceleri köylülerin kapısını çalıyorlar. "Biz devrimciyiz, kapıyı açın" diyorlardı. Eğer köylüler kapıyı açarlarsa ertesi gün o ev jandarmalar tarafından basılıyor ve köylüler hapse atılıyor, işkenceye uğratılıyordu. Nazimiye'nin bir köyünde, Süleyman Nakış adındaki bir yoksul köylü ve dört yaşındaki kızı, evin kapısının geç açıldığı bahane edilerek, Fehmi Altınbilek ve MİT ajanları tarafından kurşunlandılar.

24 Ocak 1973'de Fehmi Altınbilek komutasındaki iki komando müfrezesi, aldıkları bir ihbar üzerine Tunceli'nin Haydaraban bölgesinde devrimcilerden İbrahim Kaypakkaya ve arkadaşlarının kaldığı evi bastı. Bu baskında devrimci Ali Haydar Yıldız vurularak öldürüldü. İbrahim Kaypakkaya'yı ellerinden kaçırdılar.Bunun üzerine Tunceli bölgesini yeni takviye kuvvetlerinin de yardımıyla kontrol altına aldılar.

İbrahim Kaypakkaya 29 Ocak'ta yakalandı. Fehmi Altınbilek ve yanındaki bir MİT yüzbaşısı, İbrahim Kaypakkaya'yı üç saatlik karlı ve buzlu yolda zorla çıplak ayakla yürüterek sürükleyerek Gökçe karakoluna kadar getirdiler. Bu nedenle ayakları dondu ve sonradan kesildi. İbrahim Kaypakkaya, Diyarbakır sıkıyönetiminde tutukluyken bilinmeyen bir yerde MİT elemanlarının işkencesiyle öldürüldü.

Fehmi Altınbilek, İbrahim Kaypakkaya ile ilgili davada verdiği ifadede MİT ajanlarıyla birlikte çalıştığını, MİT'ten emir aldığını Ali Haydar Yıldız'ı öldürdüklerini açıkça söyledi.

Fehmi Altınbilek, işçilerin, köylülerin, bütün yurtseverlerin bir düşmanı, gözü dönmüş bir MİT ajanıdır.

OKURLARIMIZA:
ABONE BEDELLERİ VE DİĞER ÖDEMELER; M. ZEKİ GÖMÜSEL POSTA ÇEKİ NO.: 20098728'E GÖNDERİLMELİDİR.